

ČÍSLO 3 | 2014/15 zimní semestr

iZUN.EU

univerzitní noviny čzu

TÉMA

LEGENDY ČZU

PO STOPÁCH PŘÍBĚHŮ NAŠÍ ALMA MATER

ROZHOVOR

BARBORA ŠPOTÁKOVÁ

„POSUNU SVĚTOVÝ REKORD JEŠTĚ DÁL“

ŽEBŘÍČEK

LEGENDÁRNÍ KATI NA ČZU

STUDENTI TŘESTE SE! PŘICHÁZEJÍ „NEJHORŠÍ“ KANTOŘI

LEGENDY ČZU

SPECIÁL – SEX PŘES INTERNET OČIMA STUDENTKY ČZU

Vydavatel
 ČZU MEDIA z.s.
 iZUN.eu
 IČ: 22711325

Kolej BCD
 Kamýčká 129
 165 21 Praha 6

 iZUN.eu
 univerzitní noviny čzu

Vychází 1 × ročně
 MK ČR E21416
 Vydáno:
 1. prosinec 2014

Tisk
 RO-PEL Servis s.r.o.
 IČ: 22794859
 DiČ: CZ22794859
 Sídlo: Oleško 1, 41201

Šéfredaktor
 Jakub Kopecký

Redakce
 Tereza Daňková
 Viktor Kořínek
 Aneta Kučerová
 Jan Misák
 Martin Novák
 Jan Rajtr
 Lenka Šedinová
 Adam Valečka
 Šimon Vlášenko
 Lenka Vorlíčková
 Anita Vydrová

Grafika
 Nikola Bílková
 Zuzana Magrlová
 Markéta Plocová
 Antonín Puskarčík
 David Štěpánek
 Kateřina Urbanová

Fotografie
 Viktor Kořínek
 Vendula Kovářová
 Jan Rajtr
 Filip Soukup
 Lenka Šedinová
 Martin Vágner

Korektura
 Petra Černíková
 Martina Červíková
 Eliška Hasníková
 Dominik Žemlička

CO NAJDETE V TOMTO ČÍSLE

Na pivu s Barborou Špotákovou.....	4 - 5	Mobilní iZUN dojení.....	17
Sex přes internet.....	6 - 7	Po stopách první Miss Agro 1999...	18 - 19
Legendární předsudky o ČZU.....	8	Váříme s Aničkou Grosmanovou.....	20 - 21
Tonda a Franta o začátku i konci.....	9	Legendární „kati“.....	22 - 23
Rozhovor s Romanem Vaňkem.....	10 - 11	Barmanské legendy z „Kruháče“.....	24 - 25
V kanceláři nové kvestorky.....	12 - 13	Klecový chov 100× jinak.....	26
Legenda krás a zajímavostí na ČZU....	14 - 15	Kvíz a hlavolamy.....	27

PRAHA
 SUCHDOL

SLOVO ŠÉFREDAKTORA

Tvořit papírové vydání iZUN je pro všechny z nás vždy něco speciálního. Jednou za rok se díky němu zhmotní naše myšlenky a úsilí do podoby, kterou právě držíte v ruce. Potřetí v historii tento týden obletí Suchdol naše papírová verze, na jejímž počátku bývá myšlenka. Ta myšlenka, která dává celému číslu smysl, tvář a hlavně – téma.

Jaká myšlenka to byla letos? Vzpomínám si, jak už při mém nástupu do iZUN jsme všichni toužili udělat rozhovor s legendární oštěpačkou a naší bývalou studentkou Bárou Špotákovou. Prakticky nemožné se nám po letech letos povedlo. Vzpomínám si, když jsem často přemýšlel v průběhu legendárního festivalu Miss Agro, jak asi dnes vypadá a co dělá úplně ta první Miss Agro z roku 1999. Netrvalo dlouho, našli jsme ji a bylo rozhodnuto. Motivem letošního čísla jsou LEGENDY.

Legendou se nestanete jen tak. Musí za Vámi stát silný příběh. A stejně tak, jako silný příběh stojí za jednotlivými osobnostmi v našem časopise, tak stojí i za samotnou ČZU. Příběh školy, kterou mají někteří lidé, kteří zde nikdy nestudovali, tendenci pohrdat. Ale až se já sám jednou podívám zpět, vím, že na ty roky strávené tady nikdy nezapomenu. Tak legendární prostředí, zážitky a spoustu inspirujících lidí, které jsem měl šanci poznat, člověk jen tak někde nenajde.

Věřím, že stejně tak budou na tohle období vzpomínat všichni, kdo se na tvorbě letošního čísla podíleli. To oni přenesli svoji kreativitu na 28 stránek tohoto vydání, které budete mít v následujících chvílích možnost číst. Patří jim můj obrovský dík za čas a práci, kterou do jeho tvorby investovali.

A na co legendárního budete vzpomínat Vy? Hezké počtení!

Jakub Kopecký

SLOVO EDITORA

Viktor Kořínek

Čím více se setkávám s absolventy naší univerzity, tím víc si uvědomuji, co bylo a je legendární. Často totiž vidím jejich typický zahleděný pohled do neznáma, kdy s rozjařenými očkami vzpomínají na to, co jim na ČZU nejvíc utanulo na mysli. Pak už následuje jen: „A pamatuješ, jak bylo Céčko ještě s pódiem a s platy od vajíček na zdech?“ „A pamatuješ na toho učitele, jak nám dělal peklo na Ekonometrii?“ „A pamatuješ na ty akce na kolejích a...“ Legendou se stává někdo nebo něco, kdo bude svázán, v našem případě s ČZU, pamětním provazem času na vždy.

Okolo ČZU se traduje spousta legend a ne pro všechny budou tyto legendy stejné. Každý zaslechne, zažije a prohlásí za legendu něco jiného, ale jednou nás všechny spojí to jedno (teď nemyslím pivo, to taky samozřejmě). Ale mám na mysli ten pohled do prázdna a vyprávění s úsměvem na tváři, co bylo legendární pro nás.

Až jednou školu dokončíme a potkáme spolužáka, dopadne to totiž vždycky stejně. I na srazu po x letech všichni nadšeně prohlásí: „A pamatuješ na...“

V mém případě do prázdna se světýlkem v oku a hřejivým pocitem v srdci prohlásím: „... na Miss Agro 2009 před FLD?“ „Na úžasné dívky, co jsme fotili pro iZUN“ a na skvělou partu lidí, která vždy táhla za jeden provaz.“

S třetím číslem, které máte právě v ruce, Vám představíme pár legend, které by měly být zmíněny. Které jsou, jak se říká, nadčasové. Snad některé z nich přijmete za své i Vy. Hezkou zábavu.

ROZHOVOR S OŠTĚPAŘKOU

BARBOROU ŠPOTÁKOVOU

ANEB NA PIVKU SE SVĚTOVOU REKORDMANKOU

Myslím si, že v naší malé zemičce není nikdo, kdo by neznal Barboru Špotákovou. Je to vynikající sportovkyně a jak jsem se mohl přesvědčit, tak i neuvěřitelně milý a ochotný člověk. Dost málo lidí však ví, že Bára studovala u nás na ČZU. Jak studovala a jak na studium vzpomíná, si můžete přečíst v tomto exkluzivním rozhovoru pro iZUN.

Jak se cítíš po náročné sezóně?

Tak o něco líp, než jsem se někdy cítila po olympijských sezónách, co si pamatuju, protože jsem trochu šetřila startama. Takže docela v pohodě.

Zajímalo by mě, jak vzpomínáš na studium na ČZU?

Čas od času si na to vzpomenu. Spíš si vzpomenu na nějaký předmět, který jsem měla brát víc zevrubně, protože mám zahrádku a občas nepoznám kytku. A to jsem studentka ČZU. Ale vzpomínám ráda, byla to pro mě velká změna, protože předtím jsem chodila rok na FTVS a to bylo vlastně ježdění přes celou Prahu, a hlavně to chování tam. Bylo to takový divný. Já byla totiž na FTVS a na přírodovědě. No a na přírodovědě nás z FTVS nesnášeli. Takže tady to bylo příjemný prostředí, příjemný lidé a bylo navíc i výhodně k Julisce (stadion Dukly Praha, pozn. red.). Takže jsem jezdila ráno do školy, pak na trénink a pak znova do školy.

Co jsi studovala a jakou formou?

Začínala jsem klasicky na prezenčním studiu na Rostlinné produkci a pak jsem přešla na Péči o biosféru nebo Udržitelné využívání přírodních zdrojů, nějak tak to bylo, a pak jsem to dodělávala dálkově.

Chtěla by ses tím v budoucnu zabývat?

No jako, kdo ví. Teď už se mi ta ekologie kolikrát úplně přičí, protože mi přijde, že hodně lidí toho dost zneužívá. Je to tak zneužíván, že nevím jak. Ráda bych, to klidně, ale spíš využívám nějaký znalosti doma na zahrádce.

Kdy naposled jsi byla v areálu školy?

To už je dlouho. Po ukončení studia jsem tam byla, myslím, ještě jednou. Pak od té doby asi ne. Ale jezdím přes něj, takže tak. Ale ve škole ne.

Co tě ve škole nejvíc potrápilo?

Nejhorší bylo Trávníkářství s paní doc. Libuší

Svobodovou. My jsme to měli součástí jednoho předmětu. Takový ten test, který tě propouští k ústní zkoušce. Bylo to z travin, trávníkářství nebo tak něco. Ten test si pamatuju dodneška. A potom Organická chemie, ta byla hrozně těžká. Ale tu jsem kupodivu dost brzo zvládla, nějak na první nebo druhý termín.

A tvůj nejoblíbenější předmět?

Já jsem měla ráda všechny předměty, co byly spojený s pedologií. My tam měli pak pedologie hodně, protože byl děkan z Pedologické fakulty. Tak toho tam bylo někdy až moc, ale to mi vůbec nevadilo. To mě bavilo.

Jak dlouho jsi studovala?

Studovala jsem déle, protože jsem rok musela čekat, než můj obor otevrou v dálkovém studiu, ale to se mi docela hodilo. Srovnala jsem se zdravotně a měla jsem čas na nějakou rehabilitaci. A pak jsem to měla tak různě rozkládaný. Třeba poslední rok jsem dělala taky nadvakrát, protože mi přijde drsný dělat zkoušky a diplomku najednou, to bych s tréninkem nezvládla. V té době už jsem trénovala jako profesionál, jezdili jsme hodně na soustředění a to by nešlo. A předtím jsem vlastně ještě byla v Americe rok studovat. Takže jsem studovala hodně dlouho, no, možná skoro až deset let.

Co tě vedlo ke studiu v USA. Sport nebo vzdělání?

Vedl mě k tomu rozhodně jazyk a vzdělání. A ještě takový trošku nasrání tady nebo jak bych to řekla. Chtěla jsem na chvíli vypadnout, ale zjistila jsem, že je to tady hodně dobrý. Až tam jsem zjistila, že bych vždycky chtěla žít v Česku. USA není úplně země pro mě, ale získala jsem tam hodně zkušeností ohledně jazyka a tak. A to jsem si tam vybrala dokonce i dobrou školu na studium. Byly tam hodně kvalitní a učí se tam jiným způsobem, musíš pořád makat celý rok, ale co se týče sportu, tak to bylo šílený.

Pamatuju si, jak jsem dělala státnice před olympiádou, a to bylo hodně náročný.

Užila sis studentský život tak, jak se patří? Nebo jsi byla sportem hodně omezována?

Já jsem tam v podstatě jezdila jenom z tréninku a na přednášku nebo na cvičení a pak zpátky na trénink nebo domů. Takže hodně málo. Někdy MISS AGRO jsem absolvovala. Studentský život jsem si užila hodně na dálkovém studiu, tam jsme měli takovou partu. V prezenčním studiu, tam to bylo rozděleno do kruhů a pořád jsi potkával nějaký jiný lidi. Nebyli jsme pořádně jeden ročník, bylo tam mraky lidí. Tak to si kamarády uděláš těžko. Ale na dálkovém nás bylo asi patnáct a jezdili jsme na různé víkendy. Chodili jsme do hospod a to bylo docela fajn. Vždycky mě to motivovalo, protože jsem trénovala a oni měli třeba dvě děti a chodili do práce. Říkala jsem si: „...tak když tenhle to doklepe, tak i já...“ tam jsem měla hodně krizí, ono když jezdíš po těch soustředěních, tak to je náročný. Poslední roky před olympiádou to bylo vždycky hodně hustý. Pamatuju si, jak jsem dělala státnice před olympiádou, a to bylo hodně náročný.

Měla jsi to na zkouškách jako olympijský vítěz snazší?

To bylo až později a bylo to trochu jiný, třeba na státnice na mě byli hodní, si myslím. Ale jinak diplomku jsem dělala poctivou. To si pamatuju, že se mi zdálo, jak pořád něco klovu do počítače.

Na chvíli bych se rád vrátil ke sportu, co si myslíš, že bylo zlomem v tvůj sportovní kariéře?

No těch zlomů je určitě víc, byly doby, kdy jsem přemýšlela, že s tím skončím. Mám to ale asi dost daný z rodiny, že mě fakt baví sportovat. Zlom ale je, když si vyděláš nějaký peníze.

A jak dlouho trvalo, než sis vydělala nějaké peníze?

Když neberu to, že tady bereš nějakých 7 tisíc, to máš poloviční úvazek a to opravdu není moc. Pokryje to jenom nějaký náklady na studium, tak dejme tomu, že v roce 2006 v 25 letech. Což je hrozně dlouhá doba.

Říká se, že přestat se má v nejlepším, co ty na to?

No já doufám, že ještě něco přijde, asi to nebude lepší než tohle, ale doufám, že to doklepu do Ria a nejlepší by bylo, kdybych tam urvala nějakou medaili. To by bylo úplně v nejlepším přestat. To jsem teďka rozhodnutá, mám to tak nastavený a to je důležitý si dát nějaký cíl a být připravený. To mi pomohlo i v návratu po mateřský, v těhotenství jsem pořád věděla, že se vrátím. Pak jsem hned začala trénovat a byla jsem skoro okamžitě zpátky. Ta hlava dělá hodně. Na mateřský jsem se na to hodně těšila. Tam mi hrozně chyběl běh, takový ten přirozený pohyb.

Pohled redaktora

Za Bárou jsme vyrazili na její domácí půdu, a to na Duklu. Byli jsme asi třetí na řadě s rozhovorem, a když jsem viděl, kolik prostoru dostali profesionální novináři, trošku jsem se obával, že z celého rozhovoru nebude nic. Spletl jsem se, Bára si nás vzala do zázemí Julisky, objednali jsme si pivo a povídali si téměř hodinu. Byl to velice příjemný rozhovor.

Jsi držitelka světového rekordu v hodu oštěpem, nebojíš se o něj?

Bojím, bojím, už se několikrát otrásl. A tajně v to věřím, že jsem schopná ho posunout ještě dál. Musím v to věřit. No vidíš, tak to je třeba ten důvod házet dál oštěpem. To by bylo ale hezký, no. Já mám totiž ten rekord u starého trenéra. Nemám ho pod Honzou Železným. Někteří zlí jazykové, taková ti rejpálci, tvrdí, že nejlepší trenér není Honza Železný, ale ten, pod kterým jsem hodila světový rekord.

ČZU je důležitá škola, která má velkou perspektivu.

Ale i přesto, jsi legenda, Jan Železný vytrénoval legendu. Chtěla by sis taky nějakou vytrénovat?

No už jsem si to i docela vyzkoušela, to trénování. Docela hodně jsem poradila jedné holčině, který to docela začalo házet. Ale kdo ví, třeba se mi něco takového opravdu naskytne a třeba člověk uvidí nějaký talenty, kterým by chtěl něco předat. Hlavně když se tomu věnuješ takovou část života, tak by to byla asi škoda dát nazmar. Takhle to беру já.

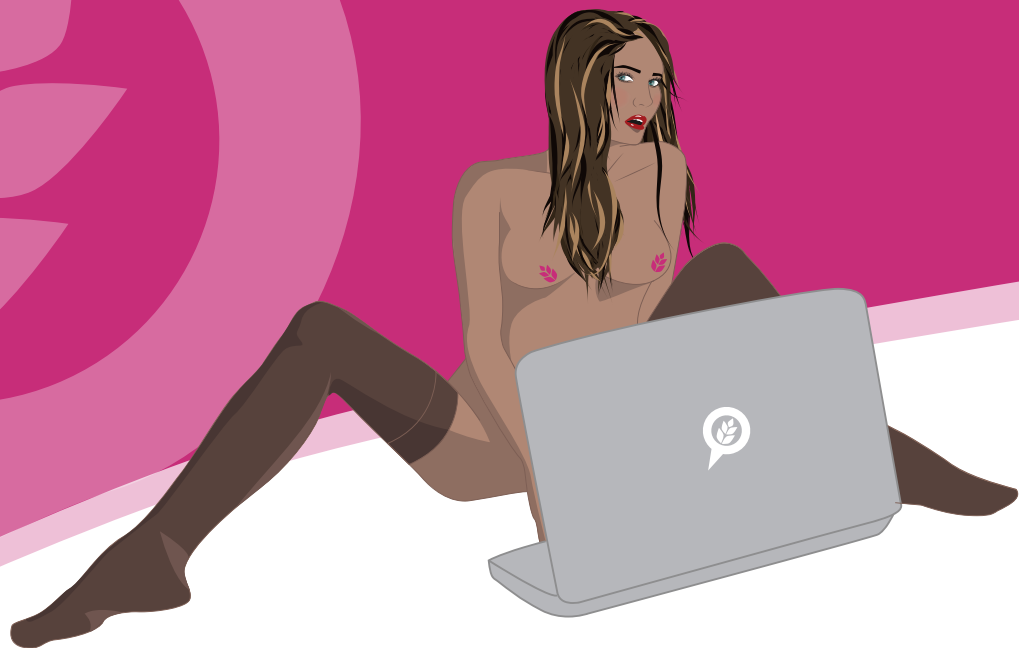
Vzkázala bys něco svým bývalým profesorům?

Tak to asi ani ne, ale celkově si myslím, že jsem tam poznala hodně kvalitních pedagogů, že mi rozhodně nezakazili vztah k přírodě, spíš ho naopak prohloubili. A je vidět, že některým hodně záleží na tom, aby česká krajina nebyla samá skládka, a někteří za to dokonce bojují. Takže si myslím, že je to důležitá škola, která má velkou perspektivu.

Co si myslíš o klecovém chovu drůbeže?

No, jako myslím si, že když je ta klec dostatečně velká... Nejsm teda zastánce takového toho extrému. Nemyslím si, že by to bylo úplně špatný, asi je to špatný, když je ta klec úplně malá. Samozřejmě v těch velkovýrobách nemůžou být všechny v těch halách a popelit se tam. Nevadí mi to no, stejně si kupuju vejce z toho chovu. I když občas máme vejce vlastní, od maminky Lukáše. A Lukáš rozhodně chce slepice, takže až budeme mít barák, tak budeme mít slepice. Je pravda, že jsou to taková poměrně hodně nenáročná zvířata, takže proč ne.

SEX

Možná jste tam taky někdy volali, i když třeba jen z legrace. Na to telefonní číslo, kde za minutu zaplatíte mnohonásobně víc než pod křídly vašeho operátora. Ale zase jste měli jistotu, že na vás bude mluvit příjemnější hlas než na infolince. A taky vám nebude říkat „stiskněte jedničku“ nebo „hvězdičku“, ale třeba „sundej si tričko a kalhoty.“ iZUN pro vás získal exkluzivní zpověď naší studentky z FAPPZ, která si do životopisu může napsat live chat modelka. Protože si přála zůstat v anonymitě, říkáme jí třeba Lenka.

Lenko, jak práce live chat modelky vůbec vypadá?

Nejdřív je důležité říct, že to neprobíhá přes telefon, ale všechno jde přes Skype. Buď jde jen o zvuk, nebo je možný i obraz přes kameru. Pak už jen dívka plní klientova přání.

Proč jsi tuhle práci začala dělat?

Bylo to jednoduché, především kvůli penězům. Dřív jsem dělala výpomocné brigády v restauracích a uklízela jsem. Většinou jsem makala od rána do večera, výdělky byly nic moc a já neměla na nic jiného čas. Práci v oboru jsem bez praxe nemohla najít. Jelikož se ráda bavím s lidmi, tak tato práce vypadala jako optimální volba.

Jaká byla Tvoje pracovní doba?

Já jsem ze začátku pracovala 7 hodin denně, 3 - 4 dny v týdnu podle toho, jak jsem měla školu. O zkuškovém to pak byly přibližně 4 hodiny.

Měla jsi během téhle brigády přitele?

Neměla a myslím, že by to ani nešlo. Když se mě kluk zeptá, co dělám, tak můžu mlžít a lhát, a to není nejlepší začátek vztahu. Když řeknu pravdu, většina kluků si mě dá do nějaké škatulky a je v podstatě konec.

Vzpomínáš si, jaký byl Tvůj nejděší hovor?

Přibližně 3 hodiny s jedním technikem z Norska.

Celou dobu jsme si povídali jen o obyčejných věcech, ani to nebylo nijak sexuální.

Co stálá klientela? Někdo, kdo si Tě třeba výrazně oblíbil?

Měla jsem 10 - 20 stálých klientů, ale to se mění, někdo vydrží dva měsíce, někdo rok, někdo přijde a jiný zase odejde.

Měla jsi vůbec ještě po téhle práci doma chuť na sex?

Chuť na sex se pro mě nijak nezměnila. Možná mě to naopak víc bavilo, když jsem měla tolik inspirace.

Kdo je typický zákazník?

Muž, který je buď moc zaneprázdněný, nebo příliš stydlivý na to, aby si našel ženu v reálném světě. Taky jsou to ženatí muži, kteří jen chtějí zakusit ten pocit, jaké to je být s krásnou ženou.

Setkala ses někdy s něčím, co Ti bylo proti srsti, třeba SM praktiky?

Ano, klienti takové věci žádají, ale já je můžu odmítnout, a tak jdou o dům dál.

Na kolik korun vyšla minuta s Tebou?

2 dolary na minutu na základních chatech. „Vysílala“ jsem na více chatech, které jsou založeny na principu, že muži mohou darovat

dívce, kolik chtějí, a je pak na mně, jak moc je přesvědčím, že za to stojím, takže to vyjde na daleko víc, než 2 dolary na minutu.

Jaká část z té minutové sazby jde přímo dívce?

Záleží na tom, kolik si bere samotné studio, ale většinou je to kolem 60 %.

Kde ses nacházela, když jsi byla v práci? Sdílela každá dívka v extra místnosti?

Ano, každá má svoji místnost s postelí, počítačem a webkamerou.

Strkala své genitálie do vysokých podpatků. Tak jsem na něj začala dělat obličej, jak moc mě to vzrušuje a líbí se mi to.

Co všechno se před kamerou odehrávalo?

Na začátku si každá holka vyplní profil, kde je uvedeno, co je ochotná dělat a do čeho nepůjde. Samozřejmě, když není ochotná se svlíknout, peněz je logicky méně. Možná je to k neuvěření, ale muži platí za hodnotu, kterou dívka dává, a tedy především za její osobnost. V současnosti je na chatech tisíce dívek, které jsou ochotné se svlíknout. Takže se hranice posouvají a je třeba

PŘES INTERNET

HODNĚ PENĚZ A FALEŠNÉ NADĚJE

Očima studentky ČZU

ba být originální. Já jsem před kamerou dělala takovou tu klasiku. Striptýz, dirty talk a masturbaci. Koupila jsem si dokonce i svoje oblíbené hračky. Co se týče předstírání, ano, někdy jsem orgasmus předstírat musela, ale jak jsem už říkala, stane se z toho rutina.

Měla jsi před kamerou strach, či ses cítila dobře a nevadilo ti to?

Měla jsem strach ze začátku. I když se mnou v místnosti nikdo nebyl, věděla jsem, že tam někde je a vidí mě. Ale pak jsem se uklidnila a prostě tu myšlenku vytěsnila z hlavy. A dělala, jakože tam jsem sama. Samozřejmě máme možnost vidět muže na kameře, nebo si ji vypnout. Postupem času jsem byla víc a víc zvědavá a na kamery mužů se dívala. Člověk občas viděl některé věci poprvé v životě.

Občas se mi stýská po mých stálých klientech, kteří do mě investovali tolik peněz.

Co jsi měla během práce běžně na sobě?

Hezké a slušivé prádlo je základ. Pak taky vysoké podpatky a oblíbila jsem si korzety.

Máš nějakou historku z natáčení, kterou bys nám mohla prozradit?

Jednou jsem na kameře viděla klienta, který si strkal své genitálie do vysokých podpatků. Tak jsem na něj začala dělat obličej, jak moc mě to vzrušuje a líbí se mi to. Když to skončilo, pořádně jsem se zasmála. On mi později děkoval za skvělou show a občas se vracel ukazovat další věci.

Potkala ses někdy s někým z těch, kteří Ti volali?

Ne. Za prvé jim říkám falešné jméno a jinou zemi, ze které pocházím. Nehledě na to, že je to zakázáno smlouvou, kterou každá dívka musí podepsat. Je ale třeba říct, že by o to většina mužů velmi stála a já jim tak často dávala falešné naděje.

Chtěli byste tuhle brigádu taky vyzkoušet? Pak kontaktujte redakci na e-mailu: redakce@izun.eu a my Vás se zachováním anonymity odkážeme na další postup.

Jak bys zhodnotila tuhle svoji životní etapu?

Byla to pro mě jednoduše zábava a relax. Taky je to jednoduchý způsob, jak vydělat hodně peněz za málo času. Vždycky mě bavilo hrát si na někoho jiného a i to jsem v téhle práci využila, protože herectví je tu často třeba.

Stalo se ti někdy, že jsi „nepředstírala“?

Nevzpomínám si. Brala jsem to prostě jako práci. Je důležité tam nekládat své pocity a mít nadhled. A upřímně, bez fyzického kontaktu někoho druhého to pro mě není ono.

Věděli o Tvé práci přátelé, rodina?

Rodina určitě ne. Pochybuji o tom, že by tohle generace našich rodičů dokázala akceptovat. Několik mých přátel to ví a berou mě takovou, jaká jsem.

Jak vypadal tvůj nejpikantnější telefonát?

Pro mě už to byla rutina po nějaké době. Co bylo výjimečnější, bylo hraní různých rolí. Měla jsem třeba kostým sestřičky, hrála jsem little girl and her daddy nebo i dominantní ženu.

Zmínila jsi kostýmy, hračky - ty si každá dívka kupuje ze svého zvlášť? Nebo má studio nějaké základní věci, které si holky můžou půjčit?

Některé jsem si koupila sama, ale je to přesně, jak říkáš, moje studio mělo nějakou základní výbavu, kterou si dívky mohou půjčovat.

Ty jsi teď na Erasmu, chybí Ti ta práce?

Ano, občas se mi stýská po mých stálých klientech, kteří do mě investovali tolik peněz,

byli vždycky hrozně milí a vlastně díky nim pro mě tahle práce představovala spíš zábavu, pokec a sex s kamarády, než opravdovou práci.

Vrátíš se tedy po svém návratu do ČR k téhle brigádě?

Asi ne, chci zkusit zase něco nového, nejlépe v oboru, ve kterém studuji.

Ani Tebe nemůže minout naše tradiční otázka, jaký je Tvůj názor na klecový chov drůbeže?

Od Nového roku jsem vegetariánkou a plánuju se stát i vegankou. Mám na tohle dost radikální názor a za mě klecový chov určitě ne. Kdo chce jíst zvířata, ať si je sám vychová na svém pozemku a taky si je sám zabije.

AV

Pohled redaktora

Rád bych na tomto místě poděkoval, jak Lence za ochotu podělit se se svým příběhem s našimi čtenáři, tak i dvěma zdrojům stojícím v pozadí, díky nimž tento článek mohl vzniknout v podobě, jakou máte dnes před sebou. Při vyslovení slov sex po internetu nebo telefonu se lidé červenají a dívají se stranou. Není pro to důvod. Dívky přeci jen poskytují legální službu, kterou někdo požaduje. Live chat modelky tedy neodsuzujeme, spíš se zkusme zamyslet nad tím, proč „tam“ vůbec někdo volá. Ale o tom třeba někdy příště.

JAK ZATOČIT S PŘEDSUDEKY

ŽE ČZU JE HNOJÁRNA? TO JSOU KIDY!

Určitě jsme se už všichni setkali s narážkami, které spoustu našich „kamarádů“ na naši školu má. Pro Vás, co nejste úplně nad věcí a tyto řeči Vás trápí, jsme ty nejčastější předsudky společně s Vámi prostě roznesli na kopytech!

1 Tahle škola je ze všech nej-jednodušší, propluje jí každý.

Upřímně řečeno, jen tak prolézt můžete skoro každou školou. S trochou štěstí, skrytým potenciálem či dostatkem modliteb (za předpokladu, že má pánbůh dobrou náladu), se na trojky studovat dá. Obtížnost a odbornost většiny předmětů vyučovaných u nás je srovnatelná se kteroukoli jinou univerzitou. Důkaz?

Matěj: „Na tuhle školu jsem přestoupil z ČVUT. Závodím na kole a na tamní škole mi neumožnili v tomto sportu pokračovat. Tady jsem ihned dostal individuální plán a dokonce mě chtěli do svého týmu na nějaké místní akce. Úroveň učiva tu není nižší. Rozhodně to tu není snazší, jak se říká.“

Bára: „Dostala jsem se na Matfyz, udělala jsem přijímačky i na ČVUT, ale zvolila jsem tuhle variantu. ČZU mi totiž nabízí mnohem víc možností. Líbí se mi obory, které tu jsou, víc než kdekoli jinde.“

Adam: „Byla to moje primární volba. Rád bych se v budoucnu uplatnil ve firmě, která často hledá nové pracovníky právě mezi studenty ČZU.“

Dominik: „Je to škola jako každá jiná, to, že se jmenuje „zemědělská“ z ní nedělá póvl!“

Klára: „Když říkáte, že je tahle škola jednodušší, tak si to pojd'te sami vyzkoušet!“

2 Suchdol je naprosto mimo. Člověk už snad není ani v Praze!

Areál naší univerzity ani nemůže být někde poblíž centra Prahy, jako to mají třeba medicí, právníci či jiné fakulty Univerzity Karlovy. Zkrátka bychom se tam nevešli. Zeptejte se všech, co nad naší polohou ohnují nos, kam chodí do menzy, jak daleko to mají mezi budovami, jestli mají nějaké rekreační místo poblíž, kde mohou trávit čas mezi přednáškami.

Není to tak, že Suchdol je smutná a odtržená část. Suchdol jsou „pražská Stínadla“. Za „Rozdělkou“ začíná takřka nový svět. Lákavý a pro všechny, kteří ho neznají, velmi tajuplný. Každý, kdo tam vstoupí, má chuť se tam ještě někdy vrátit. A my, jako studenti, kteří své žluté špendlíky nosíme s hrdostí, tvoříme stejně, pevně semknuté společenství. Není to lepší než denní vrážení do turistů? Nepříjemné a zakaboněné obličeje a unavené mozky, které zoufale potřebují trochu kyslíku?

Filip: „Kampus je super, miluju, když si můžu dát pivo na trávníku. Tohle nemá žádná jiná škola!“

Viktor: „Máme jedinečný areál, ve kterém se každou minutu něco děje. Pokud je student jen trošku aktivní a po škole hned nemaže na autobus domů, může jen při návštěvě hospod či procházce areálem najít kolegy pro start-up nebo třeba životní lásku.“

3 Kdo vyjde z hnojárny, může jít tak maximálně do stájí.

Představy o vzdělání na ČZU bývají často hodně zkrácené. Znáám i takové názory jako: „Tam přijdeš a pak tě učí, že tohle je kráva, má 4 nohy“, „Je to nejtěžší gympl v Praze.“ „Hnojárna? To seš na tom hůř jak lidi na pajd'áku!“ (Na to jeden z Vás reagoval následujícími slovy: „Ani omylem! Krávy, na rozdíl od děcek, alespoň drží hubu!“)

Styl výuky se podle Vás (co jste zažili i jinou VŠ) hodně liší. Často mluvíte o lidském přístupu kantorů, zajímavých bodech přednášky a celkově přátelštějším prostředí. Dalo by se říci, že výuka je komplexnější. Nezažíváte se jedním tématem hlava nehlava. Máte otevřená i zadní vrátka, kdybyste zjistili, že vlastně chcete dělat něco jiného. Biflování zkrátka není tou jedinou zaručenou cestou, jak dosáhnout úspěchu.

Poslední důležitý bod, o kterém bychom se rádi zmínili, je cestování. Nikde jinde nepotkáte příjmenější podmínky a širší výběr zemí.

Honza: „Pomluvy, které se o ČZU šíří, nemají žádnou váhu. A studenty to nepoškozují.“

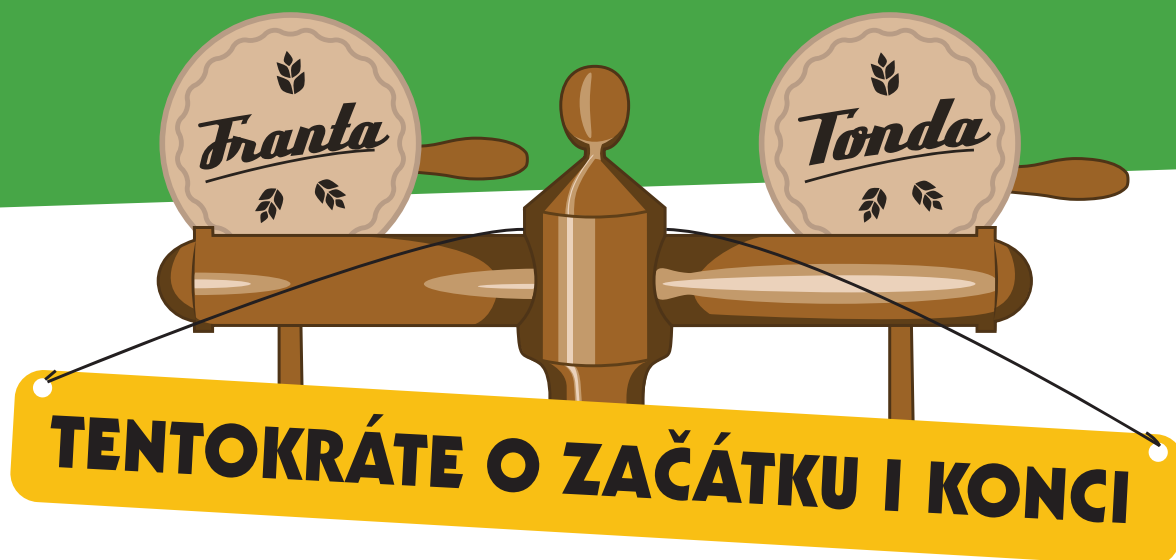
Adam: „Česká zemědělská univerzita neudělá nic za vás. Prostředí školy vám ale dává jedinečnou příležitost, jak ke vzdělání, tak i k rozvoji osobnosti (množství studentských organizací, podnikatelský inkubátor a tím seznam samozřejmě nekončí). Pokud na sobě budete makat a budete aktivní, věřte, že se vám to jednou vrátí a na zemědělkou budete vzpomínat jako na ten nejlepší odrazový můstek, z něhož jste se odrazili měnit svět.“

Marika: „Když jsem napsala testy a řekla jsem, že chci jít na ČZU, tak mi moje studijní poradkyně řekla, ať jdu radši na VŠCHT, že pro zemědělkou je mě škoda. Vedla jsem si svou a ČZU zvítězila. Nelituji toho.“

A poslední obvinění, že se u nás „ČASTO CHLASTÁ“?
Ukažte mi, prosím, jednu školu, kde je tomu jinak!

TD

Záře podvečerního slunce protínala koruny stromů kdesi na Suchdolské vrchovině. Mírný, ještě stále letní vánek něžně rozvlňoval křivky dam nosících letní šaty, stejně jako laškovně vískal pramínek vlasů nejedné z krás. Toho času, zdá se naposledy, v místě blízkém všem, usedají Franta a Tonda k zasloužené dávce mužské lži. A tentokrát opravdu jen na dvě...

Franta: Tak je to asi za náma, co?

Tonda: Dá se to tak říct, otázkou je, co je před náma.

Franta: Život, říká se...

Tonda: To je obsáhlá fráze. Já bych to viděl na pracák a pak Kaufland.

Franta: Ale notak. Jsme přece inženýři. To něco znamená, no ne?

Tonda: Znamená? A kolik jich dneska je? Je pravda, že na tom jsme o trošku líp, než když jsme byli bakaláři. Ale jen trošku.

Franta: No tak pro něco jsme to snad dělali. Něco jsme se naučili. Nebudeš mi tvrdit, že jsi stejný hovno jako před pěti lety.

Tonda: To netvrdím. Ale vědomosti? Nebud' bláhovej, co tě tu naučili do života?

Franta: Tady přece nejde o to, co si zapamatuješ z matematiky, ale jak se změníš. Jakým způsobem začneš nad věcmi uvažovat. Myslet víc do důsledků. Přemýšlet o spojitostech.

Tonda: Dobře, přiznávám. Ale zeptej se sám sebe, jestli by ses to stejně v životě sám postupem času nenaučil? Někteří tomu říkají praxe nebo zkušenosti.

Franta: Ach jo, praxe. Je pravda, že praxi nemáme. Nedá se říct, že bychom něco uměli, a chuť do smrti robotit já osobně taky nemám.

Tonda: Přesně tak. Nadává se, že sníme jen o prachách bez práce. Ale já osobně chci jen práci, která mi nesežere většinu života.

Franta: No jo, jenže jaká je to práce? Řekněme si to upřímně, kdyby mělo existovat miň inženýrů, tak tu teď nesedíme a páskujeme kabely ve Škodovce.

Tonda: Bohužel. Pravda je děsivá. Tak budí,

já mám PEFku. Tak asi nějaký manažer prej. Ale koho to zajímá?

Franta: No a co chceš dělat?

Tonda: Já nevím. Ty snad jo?

Franta: Kdybych to věděl, tak už to dělám a teď se tu o tom nebavíme. Hodil by se aspoň nějaký talent...

Tonda: Tak a jsme u toho. Já docela často přemýšlím, jestli v těch univerzitních továrnách nevznikají spíš orwellovský zástupy inženýrů, než skupiny zajímavých osobností, individualit.

Franta: Jak to myslíš?

Tonda: No jednoduše. Vem si, kolik vyflusnou školy po celém světě za jeden rok vzdělaných lidí. Na to, abys byl lepší, tak musíš mít talent, bojovat a snažit se sám za sebe a pro sebe. Prostě makat. A to jsme nedělali ani jeden z nás.

Franta: Takže si za to můžem sami?

Tonda: Já nevím. Jako i kdybych šel na Matfyz, jakožto nejtěžší, nejprestižnější, nejvšechno v ČR, tak to bude kurva to samý. Budu magistr, ale co se mnou.

Franta: No, můžeš bejt vědec.

Tonda: A to mě uživí?

Franta: To nevím, ale třeba by tě to bavilo. Takovej CERN může bejt zajímavěj. Mě by to třeba zajímalo. Kdybych měl Matfyz.

Tonda: Mě baví ping pong. Ale vím, že se tím nikdy neuživím, ani kdybych byl Forrest Gump. A proč si teda nešel na Matfyz, když by tě to zajímalo?

Franta: A proč ty jsi nešel na FTSV? Je to pořád to samý, protože bych na to neměl. Nejsem chytřej, nadanej ani inteligentní. A tak dále.

Tonda: Hm. Tak špatně bych to zas neviděl.

Poslední dvojče. S dávkou nostalgie a zmaru nad bezvýhodnou životní křížovatkou, doslova kruhovým objezdem. Franta a Tonda mistrně připíjí na budoucnost. Ťuk, cink, cvak.

Franta: Víš, na co budu vždycky vzpomínat? Na ty párty, z kterých si nic nepamatuju, nebo na ty společný učící session, kde se stejně nikdy neučilo, protože tomu nikdo nerozuměl. A budu vzpomínat na nejhezčí holky. Možná ze všeho nejvíc.

Tonda: Ach, ty ženy. Řekněme si to otevřeně. Nebýt Suchdola, tak jsme oba na ocet, nebo bychom museli migrovat na jinou orientaci.

Franta: Jo, to mi povídej, zaplat' pánbůh. Jak to máte vlastně s tou svatbou?

Tonda: To víš, peníze. Asi ji odložíme. Máme na to, snad, celý život.

Ticho protnulo vážnou řeč. Drobný pocit zamyšlení. Je pravdou, že téma podobného rázu není v těchto luzích časté, a tak, protentokrát častějším, sosáním zlatavého moku oba zastánci bezvýhodnosti života zabíjeli intermezza.

Franta: Víš, možná to bylo nakonec tohle, co nám měla ta studentská léta dát. Nějaký rozhled, zkušenosti. Vědomosti šly nebo půjdou nakonec stranou.

Tonda: Je to smutný, ale možná jo.

Franta: Nakonec to bylo fajn, nemyslíš?

Tonda: Ale jo... bylo to legendární.

Všechno jednou končí, stejně jako začíná. Je na Vás, jak naložíte se svým životem. Ať už jste v I. ročníku, nebo právě končíte.

JR

NA SLOVÍČKO S ROMANEM VAŇKEM

„BIO JE U NÁS POUZE PODVOD NA MATKY S DĚTMI”

Roman Vaňek se v poslední době dostává do obecného povědomí lidí, a to díky pořadům o jídle a gastronomii. Dost málo lidí však ví, že Roman Vaňek urazil dlouhou cestu, která s jídlem měla málo společného. Roman Vaňek vystudoval uměleckou školu, pracoval jako fotoreportér, dovážel boty z Brazílie a později brazilské víno. U všeho však hodně cestoval a vždy ho to táhlo ke kuchyni, kde ochutnával místní jídla a speciality. Dnes je majitelem kulinařského institutu (PRAKUL) sídlícího v Praze 6 nedaleko ČZU. Potkali jsme jej u příležitosti Life Sciences Film Festivalu pořádaného na ČZU.

Co Vás přivedlo na Life Sciences Film Festival? Jste tady kvůli propagaci Vašeho nového pořadu Jídlo s.r.o.?

Ne, nejsem tady kvůli svému pořadu, myslím si, že Life Sciences Film Festival nabízí daleko zajímavější věci, než je zrovna můj pořad. I když určitě tenhle pořad dělám tisíckrát raději než celý bláznivý Peklo na talíři, protože teď to dává smysl. Peklo na talíři byl velmi zajímavý projekt ve své době a určitě nějakým způsobem dokázal

rozčeřit hladiny a nějaký skupince lidí otevřít oči. Protože my Češi jsme se narodili v kině a víme všechno jako Brouci pytlíci, tak to Peklo splnilo svůj účel a musí se jít dál. Jídlo s.r.o. už není tak jakoby vyhraněný prostředí, už to není černobílý, už se tam něco děje. Já tam neříkám, tohle smíš, tohle nesmíš, tohle je špatně, tohle dobře. Já říkám, teď už víš, jak se to dělá, a teď je to na tobě. A to spoustu lidí zatím nestačilo vůbec pobrat, ale jestli to najde střípek do mozaiky, co se v této zemi děje, bůh žehnej za to.

Když jsme s Vámi dělali rozhovor před dvěma lety, povídali jsme si o menze. Když to tak zobecníme, myslíte si, že se dá dělat jídlo v takovém množství kvalitně?

Kvalita je přímo úměrná cenám, vždycky je to tak. Nikdy nebude to, že student bude bohatý student, který se bude stravovat v Alcronu, ale bude chodit do menzy. Že by menzy mohly fungovat líp, to samozřejmě mohly, ale každá mince má dvě strany. Není to zcela jednoznačná věc,

kdy můžu říct, jsou to lumpové a dělají to blbě. Na druhou stranu si pojd'me uvědomit, kdo tam pracuje. To nejsou kuchaři, jsou to ohříváči.

Proč takoví lidé vůbec někde vaří? To se za dob učení nic nenaučili?

Za prvé v téhle zemi neexistuje gastronomická škola, která by tě něco naučila. Abys vešel do školy a vyšel jako člověk, který je zbožiznalec, který ovládá techniky, který má jaksí povědomí o tom, co se vůbec děje u nás, ať už v historii, nebo obecně ve světě, taková škola tady není. Začínají se pomalu berchat. Z těch 130, nebo kolik je gastronomických škol v této zemi, já bych řekl, že se zatím rodí pár takových hrdinů v 1–2 % z těch škol. Jsou to odvážlivci a hrdinové, kteří chtějí něco změnit. Není tady škola, která by něco dobrého naučila. Je tady to 1–2 %, kterým držím palce, a doufám, že to ustojí. Školství tady zamrzlo, když Ondra Hejma překládal porno a to si ještě nebyl na světě, to jsou 80. léta. Vysoké školy jsou už velmi erudované, vysoký školství máme na vysoké úrovni. Tam to je, tam nedošlo k odlivu mozků. Ale z toho středního školství a učňovského školství, kde mají praktici učit, jak to doopravdy je, tam k odlivu došlo. Praktici už umřeli, nebo jsou ve velkém důchodu a není tady nikdo, kdo by o tom uměl povídat, kdo by to mohl učit a kdo by to zaplatil.

Opovrhujeme základními surovinami, ale na těchto surovinách je postavený celý gastronomický svět.

Měl jsem možnost vidět nějakou knihu pro kuchařské učně. Byla to jedna velká reklama, kde propagovali výrobky typu vývar v prášku atp. Co si o tom myslíte?

To je velký průser. Od Vítany to je obchod, jedná se o knihy technologie žáků prvních až třetích tříd jdoucí na kuchaře. Ty knihy jsou protkané barevnými stránkami: „Nevíš si rady, jsme tady, Vitana catering.“ Čili oni už to do dětí perou absolutně od začátku. Před Vitanou v tomto smyslu smekám. Neuvěřitelně, protože ti šmejdi dokázali absolutně dokonalý PR, vetřeli se dětem do učebnic. Mimo jiné furt zvažuju, jestli to uděláme nebo ne. Já mám jasný soudní důkazy, že jsou mimo zákon. Zvažují, jestli to udělat nebo ne, protože Vítana patří domů, když lidi nemají čas si uvařit, ale ne do profesionální gastronomie. A kecý typu „vždyť tím jídlo jenom vylepšíš, vždyť si ušetříš peníze, ušetříš si čas,“ dělají z blbě lenochy. Jsi blbem, tak buď ještě lépe.

Vaříte doma nějaká jídla, která nejsou podle gastronomických zásad úplně správně? (Jako příklad jsem uvedl párek s fazolemi a kečupem.)

Ne, tak z toho už jsem mnoho let pryč. Samozřejmě, že jsem šmakuládama prošel jako každý, ale čím víc člověk o tom jídle ví a není úplně debil, tak získává určitý nadhled a pokoru. My v téhle zemi strašlivě opovrhujeme základními surovinami, ale na těchto surovinách je postavený celý gastronomický svět. My opovrhujeme něčím, co se jmenuje vejce, protože s ním neumíme pracovat. Co je lecitin, co je albumin, jak co začíná při jakých teplotách fungovat a tak dále. Kořenová zelenina, to je pro nás něco absolutně podružného, ale vždyť je prvočinitel všeho, každá surovina, a pozor, to nemusí být žádný bio. V téhle zemi je bio pouze podvod na matky s dětma do tří let. Vždyť to může mít tisíce plísni. Bio a priori neznamená nejspíkovější špička kvality, to vůbec ne. Dobře udělaná surovina na začátku zpívá jeden tón, každá z nich. A když je umíš jenom malinko poupravit technikou a dáš to potom do pusu, ona ti bouchne v chorál. To je to, co lidi v těch dobrých

restauracích dělají: „Páááni, co to je, mami, babi?“ Ale je to jenom pár surovin, který to umí zahrát. Není potřeba podravky, není potřeba kotanyi, koření na ryby jedna dvě.

Je nějaké jídlo, které Vám vařila maminka, babička a rád na něj vzpomínáte? Zvládnete si toto jídlo uvařit stejně dobře?

To nejde nikdy, takhle dobře udělat. To zase zní jako patos, babiččín štrúdl. Já si troufnu říct, že udělám lepší těsto než ona, ale není to ten štrúdl. Já nevím, možná že v tom hraji roli nějaké vzpomínky, který možná trochu pokrouť chuť. Já si chuť pamatuju, ale teď jsem dal třeba do té nově kuchařky recept na kuřecí pomazánku. Tu nám dělala vždycky naše mamka, my jsme ji nemuseli jíst jenom na rohlíku, ale mohli jsme ji mít v mističce, protože jí bylo jakože víc. A je jenom ze zbytku kuřete, majonézy a trošky vařeného celeru a vznikne z toho úplně skvostná věc. Samozřejmě, že si pamatujeme chuť z dětství, vzpomínka je obrovský nositel informací, který ovlivní spousty věcí. Ale jasně, že udělám nějaký jídla lepší, než dělávala moje mamka, lepší, no, udělám je jinak, ale nikdy ne stejně.

Co si myslíte o klecovém chovu drůbeže?

Jestliže se vymyslí lepší způsob chovu kuřat, bude to jedině fajn. Ale když proti tomu nic neuděláme, můžeme být maximálně proti tomu, nemusí se nám to líbit, ale to je tak všechno, co proti tomu můžeme udělat. Ježíšmarjá samozřejmě, že volně žijící zvíře bude chutnat jinak, než jakým líp. Chuť je subjektivní. Mě to chutná víc, jinak, zajímavěji než kuře, co nikdy nevidělo světlo a obecně vůbec nic. Nesmí se na to psíknout, jinak by to dostalo infarkt. Pochopitelně, že se to všechno odrazí na chuti, nejde srovnat francouzské „poulet de bresse“ a třeba naše vodňanské kuře. Navíc jsou to dva rozdílné druhy zvířat a kolik stojí „poulet de bresse“ a kolik stojí vodňanský... Samozřejmě, že je to zvrácený, ale to je všechno, co k tomu můžu říct, protože když nevím, jak to udělat líp, tak můžu leda držet hubu.

Pohled redaktora

Pan Roman Vaněk je velmi energický člověk, ze kterého vyzraňuje skvělá nálada. Jakmile přijde do kolektivu, je okamžitě středem pozornosti a vždy má nějakou příhodu, kterou tento kolektiv obšťastní. Bohužel na nás pan Vaněk neměl mnoho času a zbylo nám ještě mnoho nezodpovězených otázek. Tak doufejme, že příští rok se opět na LSFF potkáme a pan Vaněk nám řekne zase o něco víc.

S KVESTORKOU ČZU ING. JANOU VO

Ing. Jana Vohralíková již ušla ve světě businessu velkou řádku kilometrů. Za sebou má práci ve státní správě, ve velkých obchodních společnostech, je členkou představenstva Obecního domu a členem Asociace manažerů neziskových organizací. Dostala se na pozice, o kterých se jiným může jenom zdát. Přesto má stále úsměv na rtech a optimismus z ní přímo vyzařuje. Není tomu tak dávno, co se tato velmi úspěšná žena stala novou kvestorkou na naší univerzitě. Co ji k tomu vedlo nebo co taková kvestorka vůbec dělá? Čtěte a dozvíte se více.

Co práce kvestora obnáší? Co vlastně děláte?

Když to srovnám s business sférou, tak je to provozně ekonomický náměstek, když to srovnám se státní správou, tak je to něco jako státní tajemník. Takže takový ten člověk, co se stará o to, aby organizace jednala a působila v souladu se zákony, bylo v pořádku účetnictví a smlouvy. Aby byl dostatek peněz, aby se využívalo co nejvíce všech možných dotačních příležitostí, a hlavně aby se s těmito finančními prostředky správně hospodařilo. Zároveň se starám o provoz, takové to běžné – aby všechno svítilo, aby fungovaly počítače, aby se nám tady nikdo nezabil. A v současné době jsou to všechny ty stavební práce.

Řekla byste nám něco o své minulosti, a jak jste se sem dostala?

Ted' jsem byla pět let v jedné obchodní společnosti a měla jsem se rozhodnout, zda tam budu chtít působit dalších pět let. Přemýšlela jsem, jestli se chci zavázat na takhle dlouhou dobu, jestli chci dál působit v podnikatelské sféře. Chtěla jsem si dopřát půl roku odpočinku a vše si urovnat v hlavě, co vlastně chci dělat dál. Do toho mi zavolal pan Beránek (tiskový mluvčí ČZU, pozn. red.), což je můj bývalý podřízený, že se na ČZU vypisuje výběrové řízení na kvestora. Říkal mi, že hrozně rád vzpomíná na časy, kdy jsme spolu pracovali, a že bych se měla přihlásit. Tak jsem se přihlásila.

Jak moc je práce kvestora časově náročná, stiháte udělat všechno v práci, nebo se jí věnujete i doma? Máte vůbec nějaký volný čas?

Nestíhám, ale to by také mohlo být spojené s mojí neschopností. (smích) Víte co, v dnešní době máme možnost být v podstatě pořád online a téměř všechno se dá řešit okamžitě, čemuž se snažím bránit. Za tu dobu, co jsem byla v businessu, jsem si na leccos zvykla. Pan majitel vybudoval poměrně úspěšnou firmu a byl zvyklý dlouho spát, poté si dojit zaplavat a do práce chodil kolem jedné hodiny a pak neznal čas. Bylo běžné, že mi chodily emaily ve dvě v noci a on potřeboval rychle odpověd', aby než zase začne spát, porozmýšlel co a jak. To nebylo jednoduché, ale život mě naučil, že je potřeba si hlídat soukromou

HRALÍKOVOU NEJEN O PENĚZÍCH

a pracovní sféru. Protože člověk pak stejně není moc výkonný, když nějakým způsobem nedobije baterky.

Co a kde jste studovala?

Pozemní stavby na ČVUT.

A jaká jste byla studentka?

Na základní škole jsem měla pouze jednu samé jedničky, a to jenom kvůli tátovi, který mě vyprovokoval. Takže jsem měla v pololetí v osmé třídě samé jedničky, na konci už ne. Na gymnáziu (Na Vítězné pláni) to bylo tak normální, vždycky jsem byla ve třídě, kde byla převaha kluků nad holkami a známky tedy odpovídaly spíše známkám kluků. Naopak moje sestra byla ve třídě plně holek, takže taková ta klasická „šprtácká“ třída. Stavařina byla z musu. Můj táta byl z politických důvodů v padesátých letech zavřený a bez doporučení KSČ jste moc na výběr vysokou školu neměl. Neměla bych to říkat, ale já jsem si napsala na lístečky pro mě možné školy a vylosovala si jednu. Ze začátku to bylo hrozné, museli jsme chodit na povinná cvičení a povinné přednášky a po nocích kreslit výkresy. A jelikož jsem přišla z gymnázia, tak pro mě bylo všechno tohle rýsování zcela nové. Dokonce jsem po druhém ročníku zvažovala, že skončím. Motivací pro mě byl opět můj táta, který řekl, že pokud to nedodělám, tak pro něj vždycky budu srab, který se nechce poprat s problémy.

Setkala jste se s „žabo-myšími“ válkami mezi studenty ČZU a ČVUT?

Zatím ne, ale už mám tendenci považovat ČZU za moji univerzitu. Nedávno jsem psala oponenturu na diplomovou práci studentovi z ČVUT a procházela jsem se tam těmi budovami a v duchu jsem si říkala: „Ty jo, takových peněz prostavěných a tak nehezky to vypadá.“

Mohla byste nám říct, jaké stavby budou v našem areálu probíhat v následujícím roce?

Ted' už je mnoho věcí rozdělaných, bourá se energo-centrum, připravuje se místo na dva datové kontejnery, u rektorátu se pokládá nový optický kabel, který bude spojovat právě tyto datové kontejnery se servery na rektorátě. Dále se dostavuje parkoviště (P8), to bude mít ještě dvě etapy. Druhá bude pokračovat po dostavění suterénu MCEV II kolem této budovy. Od začátku září by se měly rozestavovat pavilony FAPPZ a pak se bude rekonstruovat rektorát, který se bude zateplovat a bude se

předělávat poslední patro, kde vznikne velká zasedací místnost a technické zázemí. Ještě tu jsou dva projekty, dřevařský pavilon a technické dílny, které budou financovány z Evropských fondů. Do toho nepočítám ty „malé“ práce, dodělávka kolejí a zateplení KTV.

První dva měsíce jsem měla pocit, že se mi to všechno valí přes hlavu.

Pokud vím, tak jste zde čtyři měsíce. Co jste za tuto dobu stihla? Překvapilo Vás něco?

Zvládla jsem to tady trošičku poznat, protože to opravdu není úplně jednoduché. Zvládla jsem poznat všechny orgány, které zasahují do rozhodování, takže mám za sebou několik kolegií rektora, jednu správní radu a jeden akademický senát. Začalo se nám dařit ve výběrových řízeních, ale to nevím, jestli je pouze moje zásluha. Musím se ale přiznat, že ačkoli jsem zvyklá na hodně, tak první dva měsíce jsem měla pocit, že se mi to všechno valí přes hlavu. Představte si, že plujete na malé loďce a všechny vlny jdou přes vás. Loďku sice nepotopíte, ale... Ted' mi to už nepřijde. Nejhorší pro mě bylo, že zde všichni mluví ve zkratkách: všechny budovy mají zkratku, všechny akce mají taky zkratku. Mám popsanych několik sešitků. Nakonec mě zachránil František Janouch, který mi udělal slovníček zkratk.

Co je pravda na tom, že by se vybuďovala tramvajová linka až na Suchdol?

Dneska už máme zprávu, že se Praha 6 dohod-

la s ministerstvem dopravy a hl. m. Prahou, že by tady trať měla do roku 2018 vést. Definitivní ještě není varianta trasy. Jedna z variant je i ta, že povede někde přes pozemky ČZU v Sedlci.

Zatím jsme se bavili pouze o projektech, které byly už trochu rozplánované. Začala jste sama už nějaký projekt?

V tuhle chvíli se rozjíždí nové kolo na dotace z evropských fondů 2016–2020. Tak zvažujeme, co bychom zlepšili. Určitě je v plánu přestavba auly, která by podle mě měla být srdcem univerzity. Je to část, kde se odehrávají reprezentativní akce školy a měla by proto být nejkrásnější. Na tu bychom uspořádali architektonickou soutěž. A vypadá to, že bychom možná mohli stavět ještě jednu velkou posluchárnu, protože SIC a Aula, ty co mají největší kapacitu, už nestačí. A nejspíš budou i další záměry projektů financovaných z EU fondů, které budeme posuzovat, a uvidíme, pro jaké priority se nakonec rozhodneme.

Jaký máte vztah k vínu a pivu, zejména tomu zemědělskému?

Vztah mám k vínu i pivu. K pivu v létě a k vínu po zbytek roku.

Máte tu skvělý život! To si uvědomuji pokaždé, když přijdu sem do kampusu.

Co byste vzkázala studentům?

Že tu máte skvělý život! To si já uvědomuji pokaždé, když přijdu sem do kampusu. Máte neuvěřitelný potenciál, vždyť všechny ty školní podniky a ty možnosti. To například já, když jsem dělala praxi na vysoké škole, tak jsem dostala holínky a šla jsem pracovat do výkopu. Vážte si toho všeho a hlavně dostudujte.

Co si myslíte o klecovém chovu drůbeže?

Já mám všechny příbuzné z vesnice, jeden strejda je myslivec, druhý je řezník. Táta byl ze Šumavy, maminka byla z Vysočiny a tam nikdy nic takového neexistovalo. Prostě to není přirozené. Všechno bylo dřív mnohem víc propojené s přírodou, a když k tomu vidíme, kolik jídla se všude možné vyhazuje... No, nemám to ráda, nesouhlasím s tím.

Pohled redaktora

Nemám rád takovétyoficiální naškrobené události. Zprvu jsem se obával, že rozhovor s paní kvestorkou bude jedna z nich, ale krutě jsem se zmýlil. Byla to velmi příjemná hodinka s velmi příjemnou paní, která se dokáže rozpovídat téměř o čemkoli, a věřím, že pokud by neměla tak nabitý program, povídáme si ještě dnes.

LEGENDA JAKÉ KRÁSY A ZAJÍMAVOSTI

1 Grilovačky

V Areálu se NESMÍ grilovat! Nejlepší grilovačky jsou ale za budovou Kruháče. Studenti v kolejní radě bojují za legalizaci. Do té doby to jde pouze nelegálně. Nebo s elektrickým grilem.

2 Univerzitní klub Kruháč

Zde byl pokořen univerzitní rekord v exování piva. Vojtěch Kryzan zde vyexoval pivo za 3,53 s, čímž o jednu vteřinu porazil mnohaletého exovačického šampiona Lukáše Kíslu. Nutno dodat, že ten samý šampion vyexoval ve stejné soutěži i tuplák za 11 vteřin.

3 Sauna na KTV

Nejvíce HOT místo na ČZU, má i 100 °C.

4 Dámská šatna na KTV

Druhé nejvíce HOT místo na ČZU.

5 Nejlepší kolejní párty

Kolej EF druhé patro. Ptejte se po Králi Šimonovi a jeho legendárních chodbovících. Každý bude vědět.

6 Kočičí skryš

Místo, kde se scházejí kočky z celé ČZU. Pokud budete mít cestu kolem, můžete jim sem přinést nějaké ty granule.

7 Atomový kryt ČZU v útrokách kolejí BCD

Pokud se Putin se západem nepohodne, držitelé tohoto pápírového vydání mají přednostně zarezervovaná místa zde.

SKRÝVÁ AREÁL ČZU

8

Největší výtoč v Praze

Kousek od Klubu C se v roce 1992 porouchala cisterna s tankovým pivem. Tehdy bylo pivo pohotovostně odprodáváno za 10 Kč jeden litr a celá cisterna byla vypita za 2 dny. Studenti z kolejí tehdy chodili pro pivo s kýbly a Češko si tím, neznámo proč, vysloužilo líbivý přívlastek hospody s největší výtočí v Praze (tehdy ještě to staré Češko – to opravdové).

9

Sklad dřeva

Tady najdete to nejlepší řezivo v areálu. Dřevaři z FLD si ho zde sýlí pro sebe.

10

Golfové hřiště

Pozemek, který chtěl rektor Jan Hron předělat na golfové hřiště pro studenty a zaměstnance. Bohužel to nevyšlo. Snad příště.

11

Menza

Přirozený výskyt legendárního pásovice. Doupě Eurestu, společnosti, co nás denně krmí. Nejen jídlem, ale i povídkami o tom, jak platíme pouze cenu surovin.

12

Dílny TF

Tady například vzniká formule týmu CULS Prague Formula Racing.

13

Zlatý poklad ČZU

Minipivovar Suchdolský Jeník, který vede odborník doc. Chládek. S láskou a pečlivostí připravuje se studenty mok hodný jen ryzích zemědělců.

iZUN KALENDÁŘ 2015

Pověste si doma ty nejkrásnější dívky z ČZU

Tereza Skoumalová - Česká Miss World 2014 | Sunethra Gouri Boyinová - I. Vicemiss Expat 2011

Marie Bartíková - Miss Agro 2011 | Aneta Fiala (Sychrová) - Miss Agro 2010

Tereza Kučerová - Miss Agro 2009

♦ **Cena pouze 199 Kč - V prodeji na www.izun.eu** ♦

REVOLUCE V MOBILNÍM DOJENÍ

APLIKACE IZUN.EU NA GOOGLE PLAY

Google Play je bezesporu plný aplikací, které mohou studentům na zemědělece nějak pomoci. Jedna z nich se ovšem vymyká - ta, kterou najdete pod názvem iZUN.eu. Vyniká hlavně svou ryzí studentskou podstatou. Nejen, že ji přes prázdniny vytvořil tým švarných zemědělců, ale vytvořil ji hlavně pro Vás, pro studenty, a s tím, co opravdu potřebujete.

Při vývoji jsme se snažili myslet především na to, aby aplikace byla rychlá, jednoduchá a intuitivní. Proto jsme zvolili přehledné prostředí formou oblíbených dlaždic. Hlavní deviza aplikace ale tkví v něčem jiném - většina jeho obsahu je dostupná offline, tedy nepotřebujete k prohlížení připojení k internetu, díky čemuž nezatěžuje Vaše mobilní data.

Aplikace má něco málo přes 10 MB, což telefon příliš nezatíží. V současné době nabízí přehledný jídelníček menzy s cenami i její otevírací dobou, malého pomocníka s názvem Průvodce po ČZU nebo otvíračky hospod, bufetů, studijních oddělení a všech ostatních pod-

niků na Suchdole. Krom výše zmíněného zde najdete všechny naše články z webu iZUN.eu.

Poslední vydaný update aplikaci rozšířil o odjezdy autobusů ze Suchdola a z Dejvic a již brzy obohatíme „apku“ i malým widgetem k této službě. Pro ty z Vás, kteří si již všimli možnosti sdílet fotografie přes hlavní stránku našeho webu, přibude i snadné odesílání přes aplikaci rovnou do víru internetu. Těšit se můžete také na kalendář akcí.

Aplikace je určena pro Android 2.3 a vyšší. Na verzi pro iOS stále pracujeme a v budoucnu bude jistě verze i pro „jablíčkáře“. Pokud máte jakékoli dotazy, nápady, připomínky, v levém vyjíždějším pane-lu najdete položku Váš názor, kterým odešlete e-mail našim vývojářům, aby mohli případné nedostatky odstranit.

Věříme, že Vám aplikace značně urychlí a zpřehlední čas na ČZU a že s ní budete spokojeni.

VK

Průvodce po ČZU

Všechny informace jsou nahrané v aplikaci a můžete je tedy používat i bez připojení k internetu. Najdete zde mapu areálu, značení učeben, parkování, copycentra a jejich ceny a mnoho dalšího...

Jídelníček

Kliknete-li na prasátko na podnose, uvidíte vše, co Vám onen aktuální týden menza nabízí. Polévky, hlavní chody i s výdejními místy. Vše přehledně s cenami a po prvním načtení údajů z internetu vše offline.

Odjezdy

S tímhle modulem vidíte přehledně a interaktivně, kolik zbývá do odjezdu autobusů ze Zemědělské univerzity a z Dejvic. K této službě (která je již funkční na našich stránkách iZUN.eu) přibude časem i roztomilý widget na plochu Vašich geniálních zařízení.

Články

Pod dlaždicí Články najdete kompletní výpis našich článků z webu www.iZUN.eu

Otvíračky

Odpadla Vám přednáška a řešíte kam na pivo? V jaké studovně mají otevřeno nebo jak ordinují lékaři na ČZU? Offline modul Otvíračky vše zodpoví.

Akce

Toto prase s „párty čapkou“ bude propojeno s iZUN.eu kalendářem a uvidíte zde všechny akce na ČZU i v Praze týkající se studentského života.

HLUBOKO V HISTORII LEGENDY

NAŠLI JSME PRVNÍ VÍTĚZKU Z ROKU 1999

Když jsme onehdy nad šálkem čaje přemýšleli, co legendárního bychom mohli napsat o Miss Agro a co ještě nebylo řečeno ani napsáno, napadla nás bláznivá věc. Jak dnes žije úplně první vítězka Miss Agro z roku 1999? Jak dnes vypadá a kolik je jí let? Slovo dalo slovo a dali jsme se do pátrání. A co se zdálo zpočátku jako utopie, se nám povedlo. První vítězku Andreu Kopečnou jsme našli na Moravě, kde v současnosti žije se svým přítelem. A společně s námi zavzpomínala na Miss Agro před patnácti lety...

Pověz nám na začátek něco o sobě.

Pocházím z Českých Budějovic a na ČZU jsem se přihlásila jako gymnazista. Tehdy Agronomická fakulta se nejvíce blížila mým zájmům, a protože jsem se nemohla rozhodnout, zda mě více oslovuje obor zootechnický či agronomický, vybrala jsem si obor Všeobecné zemědělství.

Ve kterém roce jsi začala studovat?

Studovat jsem začala v roce 1996, v rámci studia jsem si udělala pedagogické doplňující studium s tím, že chci jednou chvíli učit, promovala jsem 2001, pokračovala v doktorském studiu, ale to jsem po pár měsících ukončila.

Co se událo od doby, co jsi opustila školu?

Poslední rok na škole jsem pracovala na plný úvazek pro pražskou firmu Biofaktory, s. r. o. jako odborný zookonzultant pro výživu hospodářských zvířat. Díky kreditnímu systému studia jsem splnila všechna kritéria pro ukončení školy již na konci čtvrtáku. Chtěla jsem ještě na škole

získat dlouhodobou praxi, což se mi nakonec povedlo a byla to úžasná příležitost. S firmou Biofaktory jsem spolupracovala do listopadu 2002. Dodnes vzpomínám na svoji šéfovou, která byla neskutečně vstřícná. Umožnila mi například vycestovat na 4 měsíce do USA, takže mám za sebou i zážitek zpestřený pověstným útokem na WTC.

Jak dlouho jsi v téhle práci vydržela?

Práci jsem ukončila v listopadu 2002, opustila doktorské studium a odstěhovala se na Moravu za stávajícím přítelem a nastoupila jako plemenářský zootechnik do velkokapacitního chovu prasat s uzavřeným obratem stáda, kde jsem byla až do roku 2006, kdy jsem nastoupila na mateřskou dovolenou. V květnu 2006 jsem porodila syna Adama a v červnu 2009 dceru Andreu. V srpnu 2012 jsem nastoupila na Odborné učiliště Křenovice jako učitel odborných předmětů pro obor Zahradník, aranžér. Dálkově jsem si musela dodělat Speciální pedagogiku pro učitele odborných předmětů, kterou jsem úspěšně ukončila na Ostravské univerzitě, Fakultě pedagogické v lednu 2014.

Zde pracuji dodnes, vyučuji celkem 10 předmětů, práce mě baví, je pro mě výzvou spojenou s psychologií člověka, která mě vždy zajímala.

Pojďme se podívat na Miss Agro. Jak ses tehdy do soutěže dostala?

Tak to byla akce, kterou vymyslel náš aktivní spolužák, především srandista, Jiří Lejnar. Měla to být velká akce na náměstíčku před rektorií, která na jeden den spojí studenty a zaměstnance všech fakult na ČZU. V každém případě to tak dopadlo a byla to skvělá, nezapomenutelná akce. Jirka tehdy vše naplánoval, zorganizoval, podomlouval, sehnal sponzory, ale děvčata se nějak styděla a přihlásilo se jich málo. Vypadalo to, že to krachne na počtu uchazeček o Miss. A tak jsme my, Jirkovy spolužačky a kamarádky, musely doplnit řady. Byla jsem tedy přihlášená.

Jaký byl první ročník Miss Agro?

Pro mě byl spontánní, byla to recese, improvizace, mělo to náboj a vtip a bavilo to určitě pořadatele, porotu i Missky. Jak se bavili programem ostat-

DÁRNÍ MISS AGRO

Děkan AF blahopřeje vítězce Andrej Kopečné
(MISS AGRO '99 + MISS SYMPATIE)

ni, nemůžu posoudit, ale náměstíčko před rektorátem bylo plné. Myslím, že atmosféra byla perfektní, bavila jsem se.

Víš vlastně vůbec, jak vypadá dnešní festival?

Tak jestli se atmosféra, následný bordel na place a nedůstojný stav některých účastníků dá přirovnat ke koncertu Kabátů, tak asi představu mám. A v tom případě se to samé odehrálo i před rektorátem, akorát v mnohonásobně menší míře.

Probíhaly na finálový den nějaké speciální přípravy?

Tak u mě ano, věděly jsme, že jedna ze soutěžních disciplín bude pití piva na čas. Proto jsem celý den nepila, abych měla žízeň jako trám. Bože, jakou já měla žízeň... Všechny adeptky dostaly předem dotazník, abychom byly částečně připraveny na rozhovor na place, malovaly jsme obrázky pro jednu soutěžní disciplínu a pak proběhla krátká příprava všech Missek v zákulisí před samotným příjezdem na plac. Jaká to je, to je asi jasné, protože jsme se všechny styděly a potřebovaly jsme načerpat odvalu – tak jsme jemně načerpaly...

Fotily jste promo fotografie, probíhala kampaň na fakultách?

Ano, byly vyvěšeny fotografie na Agru dole ve vestibulu, jestli byly i na jiných fakultách, nevím. Myslím, že ale visely nějaké plakáty, ale už si moc nevzpomínám, já to moc neprožívala. A už vůbec jsem si nemyslela, že vyhraju a že o tom budu po 15 letech vyprávět. Tenkrát jsem si myslela, že to bude strašný trapas...

Jaký byl program dne a soutěžní disciplíny?

Tak to už je tahání hodně starých vzpomínek... Celou akci uváděla Kateřina Procházková a Petr Lesák. V úvodu bylo vystoupení šermířské skupiny a pak následoval příjezd Missek na vleče za traktorem. Samozřejmě nástup byl stylový v montérkách a šátkách na vlasech. Pak následovaly soutěžní disciplíny jako pití piva na čas, společný taneček všech Missek, soutěže dvojic – bylo tam dojení umělého vemene, krmení kozy, výskok na živého koně, hod na terče se škůdci, poznávačka konkrétního člověka naslepo po hmatu - volná disciplína, a ukončila to promenáda v šatech. Po krátké pauze následovalo vyhlášení a předávání cen.

Co jsi měla za volnou disciplínu?

Já zpívala a hrála na kytaru. Zazpívala jsem tematickou klasiku od Nohavici – Hlídač krav. Dole pod pódiem se u toho promenádovála skutečná kráva, protože to byla nejrychleji vyrobená kulisa.

Kolik se prvního ročníku účastnilo dívek?

Missek bylo 11. Mělo nás být původně 12 jako kamenů na slunečních hodinách, ale tu poslední se nepodařilo přemluvit.

Byla jsi hodně zaskočená Tvým vítězstvím?

Tak to absolutně. Já se styděla, hlavně hned

Foto: Zpravodaj ČZU

na začátku a pak u toho zpívání. Byla jsem nervózní, nikdo se nechce ztrapnit a ještě k tomu před tolika lidmi. Bála jsem se, že to bude trapas. Krom toho si myslím, že tam byly hezčí...

Jaké byly ceny pro vítězky?

Už si nevzpomenu, co dostala druhá a co třetí, asi si nevzpomenu ani na vše, co jsem dostala. Neskutečný, co dokázal Jirka od sponzorů sehnat. V každém případě jsem vyhrála 16letou Škodou 120, se kterou jsem pak první rok v práci objížděla půl republiky, motorový olej, epilátor na nohy a další drobnosti. A ještě jsem si vlastně odnesla nějaké ceny za titul Miss sympatie, kterou volili studenti.

Pomohl Ti nějak titul Miss Agro ve studiu?

Asi ano, ten rok a rok následující jsem nebyla tak anonymní, ale jestli mi kvůli tomu některý vyučující něco odpustil nebo dal lepší známku,

to nevím. V každém případě mi přišlo velmi nevhodné jít na zkoušku nepřipravena, a tak mě to vlastně nutilo šlápnout trochu více do pedálu. Jinak já byla takový ten klasický student, co nemusím, neudělám. Lidé mě díky tomu znali a asi si mě díky tomu i pamatují.

Jak na Miss Agro 1999 vzpomínáš s odstupem dnes? Dala Ti něco tahle zkušenost?

Byla to zábava, která neměla rozdělovat, ale spojovat. Bohužel se na mě tenkrát i některé Missky zlobily a byla tam cítit chvilku jakási nevráživost. To jsem si asi odnesla jako zkušenost, že jestli jdeš s kamarádem do soutěže, vždy to váš vztah na chvíli negativně ovlivní. Samozřejmě, že se to po pár dnech vydýchalo, ale v následujících dnech mě to mrzelo a měla jsem pocit, že mi to za to nestálo.

Znají přátelé Tvou minulost? Vědí Tvoje děti nebo manžel o účasti v soutěži?

Od roku 2002 žiji na Moravě, konkrétně v Kojetíně na Přerovsku. Pan nemanžel (ještě si mě nevzal) to ví, jestli to vědí děti, ani nevím. Zeptám se jich. Přátelům jsem o tom nikdy nevykládala, necítím potřebu se chlubit.

Jaký je Tvůj názor na klecový chov drůbeže?

To jste mi teda vybrali otázku! Nevím, zda máte na mysli konvenční klece, nebo klece obohacené. Ke konvenčním klecím – dobře, že jim odzvonilo, přeci jenom bychom my chovatelé neměli zohledňovat pouze ekonomiku nákladů, ale měli bychom zohledňovat i vliv stresu na výši ztrát. A ke klecím obohaceným – je to přijatelné řešení, i když je to stále chov v omezeném prostoru a život v přísně umělých, i když stabilních podmínkách. Každý systém má své výhody i nevýhody, ale jako chovatel bych se přiklonila k chovu na podestýlce nebo chovu s volným výběhem.

Pohled redaktora

Když jsme Andreu poprvé kontaktovali, byla velmi překvapena žádostí o rozhovor. Po počátečních rozpacích ale byla komunikace s ní velmi příjemná a na všem jsme se hravě domluvili. Z jejího povídání bylo cítit, jak ráda a s nostalgií na patnáct let starou akci vzpomíná. A že to jsou hodně zajímavé vzpomínky, pokud to porovnáte s Miss Agro dnes...

VAŘENÍ S ANIČKOU GROSMANOVOU

BAŽANT NA BROKÁCH. VYSTROJTE SI NA KOLEJI

Jako každý rok jsme pro Vás připravili vaření s Aničkou. Kdo četl naše papírová vydání, tak už jistě vařil vynikající gulášek nebo plněné bulky a možná si pochutnal na sladké tečce do skleničky. Letos jsme dlouho přemýšleli, co bychom pro Vás připravili speciálního, ba přímo legendárního. A jelikož máme podzim už v plném proudu, chtělo to také něco alespoň trochu tematického. Volba padla na bažanta. Těšíte se na něj?

Bažantův příběh

„Psal se rok 2010 a já zrovna nastoupila do prváku na ČZU. Jelikož jsem nebyla místní, tak jsem s kámoškou bydlela na kolejích. A čert tomu nechtěl jinak, zrovna na pověstných kolejích BCD. Netrvalo to dlouho a seznámila jsem se se studenty lesnické fakulty, s lesáky ze čtvrtého patra. Podzim je čas honů, a tak se poměrně často stávalo, že kluci přivezli nějakou tu zvěřinu. Jednou přivezli hezkých pár bažantů, které nejdříve nechali pověšené z oken kolejí, pak je oškubali a bylo rozhodnuto, že je půjdeme vařit. Ale jak je udělat tak, aby byli co nejlepší?”

Nejdříve jsme si vymysleli, že je přes noc naložíme do oleje a koření, ale jak už to tak

bývá, na kolejích nádobí nikdo moc nemá a tak velký hrnec nebo lavor, aby se do něj vešel bažant, už vůbec ne. Jsme ale přeci studenti a ti si vždycky poradí nebo něco vymyslí. Nakonec to dopadlo tak, že jsem byla vybrána na vydrhnutí kolejního kýble na vytírání, abychom měli bažanty kam naložit. Bažanty jsme vesele společně s kořením, česnekem a cibulí naložili přes noc do oleje a nechali odpočívat. Druhý den nám nastal problém, kde bažanty upečeme. Jelikož nemají lesáci na kolejích zrovna nejlepší pověst, získat klíče od kuchyně ve čtvrtém patře (kde je jediná trouba na kolejích, pozn. red.) nebylo zrovna lehké, ale nakonec se nám to podařilo a plní očekávání jsme se vydali vařit. Bažanty jsme

v podstatě jen vyklopili na pekáč, přidali oloupané brambory, jablka a hurá do trouby.

Pekli jsme a pekli, už ani nevím, jak dlouho, sem tam bažanta někdo podlil pivem, možná párkrát i kořalkou a všichni jsme se těšili, až bude dopečeno. Během našeho hodování jsme občas na nějaký ten brok narazili, takže by se skoro dalo říct, že to byl takový bažant na brokách. Ale to už k tomu nějak patří. Musím obecně říct, že díky takovýmto zážitkům a klukům lesákům jsem se nadchla pro vaření a začala milovat zvěřinu, nejen bažanty, ale třeba i taková jelení žebra nebo kančí játra v těstíčku jsou mňamky, které si budu do smrti pamatovat!“

A teď už k vaření.

Kdo je Anička Grosmanová

Stejně jako Vy je i Anička studentkou České zemědělské univerzity, konkrétně prvního navazujícího ročníku FAPPZ, oboru Kvalita zpracování zemědělských produktů. Vede společně s kamarádem přírodovědecký oddíl pro děti, má ráda koně, focení, cestování a samozřejmě vaření, které se už nesmazatelně zapsalo do jejího života. Krom jejího studia píše pravidelně blog na iDNES.cz o vaření a po vzoru kulinářské legendy Marie Sandtnerové se stává na české gastronomické scéně známou osobností, které si všiml časopis *Apetit*.

MALOU HOSTINU

Na závěr bych velmi ráda poděkovala Aničce Grosmanové za to, že se s námi podělila o své vařící schopnosti, Dagmarce Čihákové za příběh jejího bažanta a nakonec Viktoru Kořínkovi za jeho dvojitou záchranu našeho vaření.

Recept na bažanta

Ingredience

Bažant 2 x
Brambory – 10 velkých
Mrkev 2 x
Petržel 2 x
Celer 1 x
Jablka 3 x
Olej
Ocet – 2 lžíce
Sůl, koření (jalovec, pepř, nové koření, paprika sladká)

Postup

1. Vezmeme větší hrnec nebo lavour a dáme do něj oškubaného a omytého bažanta. Přidáme mrkev, celer, petržel, koření, ocet, olej a na závěr zalijeme vodou. Bažanta necháme přes noc naloženého. Bažanta je možné naložit i jen do směsi oleje a koření. Pokud máme bažanta ještě neoškubaného, je třeba ho spařit ve vodě o teplotě zhruba 60–65 °C a oškubat. Příliš vařící nebo studená voda by mohla zapříčinit šhubání peří i s kůží, nebo naopak šhubání znemožnit úplně.

2. Druhý den si připravíme pekáč, do kterého bažanta přemístíme, zeleninu z láku odstraníme a dáme do pekáče novou. Do pekáče nakrájíme na třetinky jablka, osolíme a opepríme.

3. Pečeme v troubě při 180 °C po dobu asi 1–2 hodin, krásně dozlatova.

4. Před upečením dokrájíme do pekáče brambory a vrátíme bažanta do trouby.

5. Bažanta vyndáme a necháme si chutnat. Jen **POZOR** na broky!

Pokud byste si chtěli bažanta trochu zpestřit, prošpikujte ho ještě navíc slaninou. Obvykle bývá bažantí maso celkem suché.

STUDENTI, TŘESTE SE!

VYZPOVÍDALI JSME LEGENDÁRNÍ „KATY“ Z ČZU

Určitě také znáte tu husí kůži vyvolávající legendy o některých následovnicích Komenského: s jejich příchodem do učebny padají na počítačích Windows, kytky na parapetech vadnou a po těle se vám rozlévá pocit, že už nikdy v životě nemáte být šťastní... Jak je to ale doopravdy? Jsou to slušní, féroví a usměvaví vyučující, nebo převlečení psychopatičtí mozkomorové?

👉 LŠ, JMy

OTÁZKY

1. Proč si myslíte, že se Vás studenti bojí?
2. Myslíte si, že je tento strach oprávněný?
3. Jak Vy osobně hodnotíte obtížnost předmětu?
4. Chtěl/a byste nějak změnit to, jak Vás studenti vidí? Čím?
5. Chtěl/a byste Vaším budoucím studentům něco vzkázat?

VLADIMÍR PUŠ, FŽP (STATISTIKA)

1. Předmět Statistika a jeho mutace je velmi těžký sám o sobě, to je základní problém. Já se moc snažím, aby nebyl nenáviděný, ale mohu se pohybovat pouze v určitých mantinelech. Pokud mám studenty něco solidně naučit, musím být kat - já si nechci říkat „Vykašlu se na to, nějak jim to namažu, prostě to vzdám,“ já chci učit.

2. Domnívám se, že většina studentů je tady kvůli titulu, nikoli kvůli vzdělání. A kdokoliv jim zabrání v získání titulu, je pro ně nebezpečný – z takového člověka mají tito lidé strach. Předmět se dá zvládnout, pokud ho studenti vezmou poctivě – já pomáhám vstřícností a rozsáhlými konzultačními hodinami.

3. Předmět není pro každého. Měl by být ale pro každého, kdo byl přijat na tuto školu. Problém ale je, že sem jsou přijímáni i studenti, kteří by tu neměli být. Učím lidi, kteří prošli přijímacími zkouškami z matematiky, i když měli 0 bodů. Důvodem samozřejmě je, že se hlásilo málo uchazečů a já je mám ještě ve druhém ročníku. Ti prostě nemohou vystudovat.

4. Já si pravidelně nechávám dělat zpětnou vazbu od studentů a jsem s ní velmi spokojen. Je přesně taková, jakou bych rád měl, takže bych asi nic změnit nechtěl.

5. Těm, co se chtějí něco naučit a nejsou tu jen kvůli titulu, bych vzkázal: „Řiďte se tím, co Vám říkám na prvních hodinách - makejte, přemýšlejte a komunikujte se mnou, pak se nebude čeho bát.“

VLADIMÍR ŠLEGER, TF (TECHNICKÁ MECHANIKA)

1. To se těžko hodnotí, museli byste se zeptat spíše jich. Učitele by se studenti neměli bát. Spíš si myslím, že mají obavy o své výsledky, než že by se báli přímo mě. Ti zodpovědnější, kterým záleží na dobrém výsledku, tak tam je občas vidět, že se jim trochu třesou ruce, zvláště když už jdou na několikátý pokus. Jinak si nemyslím, že by se studenti báli.

2. Ze mě ne, o výsledky ano. Pokud ale někdo poctivě studuje, strach mít nemusí. Já myslím, že spousta studentů se vůbec nebojí.

3. Myslím si, že je velmi náročný. Možná bych řekl, že je to dokonce jeden z nejnáročnějších předmětů u nás na fakultě. Určitě to tak alespoň vypadá podle výsledků. Ale nejen podle výsledků, podstatný je charakter předmětu. Teoretické předměty patří k těm náročnějším na myšlení, což bohužel některé naše studenty zaskočí.

4. Občas mě překvapí, když slyším, že jsem zarytý fyzik, který se o nic jiného nezajímá. Raději bych učil o zvířátkách a rostlinkách, což by více odpovídalo mým koníčkům, ale mojí prací je seznamovat studenty s mechanikou, tak se to snažím zvládat co nejlépe. Nevím, jestli má smysl to nějak vysvětlovat.

5. Radujte se, že Vám do učebního plánu zařadili Technickou mechaniku. Stejně jako sportovec trénuje a posiluje na závody, je nutné trénovat myšlení na soubor mozků, ke kterému dojde v praxi. V mechanice k tomu máte ideální příležitost.

VÁCLAV BAŽANT, FLD (DENDROLOGIE DŘEVAŘSKÁ)

1. Jsem přesvědčen, že se mě nebojí - snažím se jim vyjít vstříc, vyhovět jim, nepotápět. Možná se spíš bojí množství poznávaček, které musí splnit. Studenti dnes nemají čas a této zkoušce a zvláště zápočtu je ho potřeba věnovat. Možná také není příliš šťastné umístění předmětu do prvního ročníku.

2. Studenty lze rozdělit na dvě kategorie - ti, kteří poznávačky splní levou zadní a ti, kteří na to nemají buňky. Snad je to dáno fotografickou pamětí. Musí to buď vidět, nebo se naučit všechny rozlišovací znaky z paměti, a to už je horší. Studentů je mnoho, každý musí splnit celkem 5 poznávaček, a tak abychom vše stíhali, museli jsme nastavit poněkud přísnější pravidla. U nás není zápočet za účast na cvičení.

3. Asi bych byl špatný pedagog, kdybych řekl, že je to jednoduché. Myslím si, že každý předmět na vysoké škole by měl být obtížný. Zvláště profilový předmět, jakým je dendrologie. Co jiného by měl lesák, krajinář, ekolog znát lépe než stromy? Dendrologii beru jako stěžejní předmět, který musí být učen na úrovni.

4. Já tajně věřím, že se studenti na dendrologii těší. Jsou mnohem nezáživnější „teoretické“ předměty. Prosadili jsme, že se dendrologie dnes učí převážně venku v Arboretu v Kostelci n. Č. L., kde jsou všechny učené dřeviny na jednom místě. Málokterý předmět má takové zázemí a studenti zde mohou bádát i mimo kontaktní hodiny. Stále se snažíme se jim vylepšovat studijní materiály, na poznávačky mají on-line katalogy s možností zkouškových testů.

5. Ano – ať se učí poctivě, protože to dělají pro sebe.

OLDŘICH KOPECKÝ, FAPPZ (ZOOLOGIE OBRATLOVCŮ)

1. Podle mě je to tím, že jsem nastavil jasná kritéria platná pro všechny. Vadí mi studenti, kterým říkám „obřukávači“ – zaklepou na dveře s nějakým srdceryvným příběhem – mám nemocného psa, babičku, ledvinu... A Vy nevíte, zda-li je to pravda. Byl jsem schopen vyjít takovému studentovi vstříc například tím, že jsem mu dal termín zkoušky, o který si přímo řekl – například i v 19:00 hodin. Ale jinak ne. Druhou věcí může být změna koncepce otázek. S mým příchodem k předmětu v roce 2010 jsem změnil všechny otázky z otevřeného typu na konkrétní, jasně dané. Hodnocení otevřených otázek může totiž záviset i na náladě vyučujícího, nemusí být vždy spravedlivé, a to se mi nelíbí.

2. Kolem tohoto předmětu vznikla určitá legenda, která byla způsobena právě kontrastem s předcházejícím způsobem vedení a zkoušení předmětu. Tento předmět byl do mého příchodu z pohledu studentů zřejmě relativně snadný, to se najednou změnilo – přestalo být možné opisování, nikdo nedostal čtvrtý pokus. Mezi studenty vznikla panika.

3. Obsahově není náročný, prezentace z přednášek jsou jasné a nekomplikované. Přesto znalosti z těchto prezentací stačí k úspěšnému složení zkoušky. Kamenem úrazu podle mě byla forma zkoušky – promítání otázek na projektoru. Po vypršení limitu u každé otázky se slide přepnul na další a po skončení zkouškové prezentace se hned odevzdávalo. Nebyl tedy čas na lelkování, opisování, vracení se k taháků a podobně.

4. Abych špatně spal kvůli tomu, že mi studenti říkají, že jsem vrah, tak to vážně ne. V tomto směru jsem nad věcí. Co mě ale mrzí, že v některých studentech zřejmě vzbuzuji strach. Myslím, že celé řadě z nich se předmět obsahově líbí a chodí tam rádi. Když ale přijde zkouška, potvrdí se jim vyžadované striktní podmínky, ze kterých se absolutně neuhýbá – člověk, co házel vtípy na přednáškách, se najednou mění v nekompromisního pedagoga.

5. Aby byli zodpovědní sami k sobě. A možná ještě: „Užívejte si studium, ale připomínejte si, co je jeho smyslem.“

BOHUSLAVA BOUČKOVÁ, PEF (EKONOMIKA AGRÁRNÍHO SEKTORU)

1. Pokud jde o mě, pak studenti, kteří to přijdou „jen zkusit“, kteří nechodí na přednášky a ani si nepřečtou prezentace v Moodle, by se jistě bát měli, poněvadž jejich šance na to, že „to dají“, je velmi malá. Nedomnívám se, že by ze mě osobně studenti měli mít panickou hrůzu, ale vezmu-li v potaz to, co já se o sobě dočtu na různých webech, pak pokud by to jen z poloviny byla pravda, snad by mě ani moje rodina neměla večer pouštět domů.

2. Pokud student bude předmětu věnovat alespoň střední úroveň pozornosti, bát by se nemusel. Řada studentů se bohužel učí ekonomické předměty tak trochu jako básničku, tedy nazpaměť. Jenže o to přece nejde – my se snažíme je naučit ekonomicky myslet, chápat souvislosti. A tak se pochopitelně u zkoušky neptám jen „Co?“, ale také „Proč?“. A to není příliš populární.

3. Je to jeden ze základních ekonomických předmětů v daném semestru, ale podle mého názoru není o nic obtížnější, než jakýkoliv jiný předmět, a měl by být snadnější, než ekonomické teorie, poněvadž na ně navazuje.

4. Studenti mě vidí velmi rozdílně. Pro některé jsem ta nepřijemná osoba, která se u zkoušky stále ptá na ono už zmíněné „Proč?“ a požaduje odpověď v ekonomické terminologii a spisovné češtině. To bych jistě změnit mohla výrazným snížením nároků, ale to rozhodně udělat nemohu a nechci. Takže si asi musím vybrat, jestli chci být hodnocena jako ta milá a hodná „dávačka“, nebo ta přísná, ale doufám spravedlivá, která netoleruje základní neznalosti, ale ty, kdo mají zájem, něco naučí.

5. Ano, chtěla bych studentům vzkázat tři věci: Za prvé, pokud se opravdu budou zajímat o svět kolem sebe, společnost a ekonomiku, ve které žijí, pokud budou mít zájem o obor, který si ke studiu vybrali, nebudou mít problém. Vždycky mě u zkoušky zajímá také vlastní názor studentů – pokud jej umějí doložit. A za druhé, stejně jako studenti, i pedagogové jsou lidé. I my jsme unavení po celodenním zkoušení, máme hlad a žízeň, rádi bychom šli domů či někam za zábavou. Pokud se k sobě budeme chovat jako slušní, zdvořilí, chápající lidé, budeme to mít navzájem o hodně snazší. A za třetí, pokud se mnou nesouhlasíte, neříkejte to jen kolegům v autobuse či jinde v soukromí, přijďte to říci mně. Budete vítáni.

DRBY Z BARU

CO NA SEBE PRÁSKLI KLUCI Z KRUHÁČE?

Chodíte někdy na pivo do Univerzitního klubu Kruháč? Potom bezpochyby znáte Honzu a Davida – dva kluky, kteří se od pondělí do čtvrtka starají o to, abychom na Kruháči měli co pít. Oba pracují v areálu naší milované ČZU už pěknou řádku let, David osm a Honza dokonce deset let. Proto pro nás bylo samozřejmostí je vyzpovídat do letošního iZUN papírového vydání s názvem Legendy. To, jak se dostali na Suchdol, co se nejvíc pije nebo jací oni sami byli studenti, se nám rozhodli svěřit v následujícím rozhovoru.

Pracujete spolu už poměrně dlouho, míváte někdy ponorku?

Honza: Těžkou, pořád. (smích)

David: My máme výhodu, že máme přes léto tři měsíce zavřeno. Takže si odpočineme o prázdninách. To se vůbec nevidíme, nepíšeme si, nic.

Co vás přivedlo za touhle prací až sem na Suchdol?

David: Mě sem přitáhl Honza.

Honza: Já jsem se sem dostal vlastně přes kamarádku, protože kamarádka tady pracovala. Už tady nedělá dlouho, ale když se Kruháč

otevřel, tak sháněli druhého barmana. Od té doby jsem tady tak nějak skejsnul.

Netrápí vás stereotyp, nenudí vás práce barmana po takové době někdy?

David: To je právě to, co mi tady vyhovuje, že tady stereotyp fakt není. Třeba v Hornoměřicích, když jsem dělal za barem, tam jsem viděl každý den 30 stejných obličejů. Ale tady, jak chodí velký množství lidí, stereotyp není.

Honza: To je asi pravda, tady tě vždycky někdo něčím překvapí.

Takže pro nás máte nějakou zajímavou historku?

David: Já myslím, že asi největší to bylo s těma lesákama.

Honza: Jo, to bylo krásný. To přišli lesáci s dřevařema ještě na starý Kruháč. Těch mohlo bejt tak 50–60 a přišli všichni ruku v ruce, všichni kamarádi a začali tady prostě chlastat. Najednou z něčeho nic někdo vlepil někomu facku, nevím vůbec proč, a teď jsme viděli, jak ty dvě skupiny jdou do sebe. Najednou se to prostě srazilo dohromady a začali se mezi sebou fezat.

David: Skončilo to tím, že Honzovi proletěl asi 10 centů od hlavy püllitr.

Jak vzpomínáte na starý Kruháč? Nedávno prošel poměrně zásadní rekonstrukcí, byla to velká změna i pro vás?

David: Na jednu stránku to bylo tenkrát dobrý, na druhou stránku máme teď ušetřenou práci. Když přišlo třicet lidí a rozlezlo se po celým baru, tak jeden člověk tady měl pomalu dvě hodiny co dělat. Studenti teď samozřejmě neznají fronty na pivo a takovýchle věci. A hlavně si myslím, že se teď ČZU může pyšnit nějakým hezkým barem. Nevím ale teda, jestli to není pro studenty škoda, jestli to ocení.

Honza: Je pravda, že se sem nemusíš stydět přijít, když si chceš jít večer jenom někam sednout, protože to tady nějak vypadá. Oproti Jihu, kde jsou stoly, jaký jsou, a každá židle jiná, je tohle prostě luxusnější.

A neodrazuje právě tohle lidi? Přeci jen byli zvyklí na dřívější uspořádání Kruháče.

Honza: On je asi problém v tom, že dřív vždycky přišla celá parta, sebrali pět stolů, dali si je k sobě a seděli všichni pohromadě, což dneska nejde. Kolikrát posloucháme, že si lidi stěžují. Hlavně teda loni, když se otevřelo. Hrozně mě to mrzelo, protože já jsem byl vlastně původce té změny. Teď už si snad ale lidi zvykli.

David: Ale to je taky hodně individuální. Sto lidem se to líbí a sto lidem se to nelíbí.

Chodí sem nějaké specifické typy lidí?

David: Jo, lesáci. (smích)

Honza: Je fakt, že lesáci, to je sorta sama pro sebe. Oni nejsou zlí, je to prostě banda cvoků. (smích)

Co se tady tak nejvíc pije, co si lidi nejvíc dávají?

David: Samozřejmě pivo, a já musím s překvapením podotknout, že zelená docela odpadá. Dřív jsme zelenou lili o sto šest a teďka moc ne. Pak se pije rum a vodka, to jede pořád. A Chupita, když je party, uděláme jich i sto za večer.

Honza: Co se začalo hodně pít, jsou Redbully. Věřím tomu, že kdybych slił Absintha se zelenou dohromady a zalil to Redbullem, tak to lidi budou pít.

Dobře, tohle pijí nejvíc lidé, co sem chodí. Co si dáte nejraději vy?

David: A jáje. (smích)

Honza: Já tady vlastně nic, protože řídím a v práci se nepije. Ale kdyby mě chtěla ně-

jaká slečna pozvat na panáka, tak klidně může. (smích)

Když jsi to nakousnul, jak to tady máte s holkami? Dávají vám samy čísla?

Honza: Na mě se nevidej.

David: No, od té doby, co Honza prozradil, kolik mi ve skutečnosti je, jsem pasé. (smích) Ne, jak tady děláme už nějaký ten rok, každé tady máme nějaký ty kamarádky.

Honza: Je pravda, že jsme si tím oba prošli, že jsme měli přítelkyně z ČZU. Už ji nemáme ani jeden. (smích) A já to teda asi prásknu, my máme s Davidem takovou dohodu. Řekli jsme si, že když si jeden z nás zase začne se studentkou, tak mu ten druhý nafukuje.

Zajdete si posedět do jiného baru nebo hospody, když nejste v práci tady? Nebo na to nemáte vůbec náladu?

David: Jasně, my jsme každé víkend na hadry. (smích)

Honza: Kecá. David je takovej, že hrozně rád

Pohled redaktora

Kluky znám už nějakou dobu, a jelikož na Kruháci zažili už pár gene-rací prvků, byla jsem pro, zařadit rozhovor s nimi do našeho časopisu. I když toho o obou vím hodně, rozhovor mi dal jedinečnou šanci zeptat se na otázky, na které při povídání přes bar prostě není ta správná příležitost. Povídání to navíc bylo opravdu příjemné. Kluci nezkazí žádnou srandu a pro mě jako člověka z koleje jsou skvělými společníky, když nemám co večer dělat a skočím si za nimi na drink. Na dvě stránky vymezené pro rozhovor, se však zdaleka nevešlo vše, co mi kluci stihli za necelou půl hodinku říci, na úplný rozhovor se můžete těšit v průběhu roku na našem webu. Nebo se za nimi sami zastavte a zeptejte se.

chodí do barů, i tady v Praze, ten si to užívá. Já si radši chodím sednout k nám do hospody.

David: Já jsem barovej povaleč a Honza je hospodskej povaleč.

Honza: Já to mám třeba tak, že si jdu nejdřív zasportovat a pak jdeme na pivo. To by se člověk zbláznil, kdyby jenom seděl doma a jezdil sem.

David: Ono se to nezdá, ale je to dost psychicky náročný, když tady čtyři dny stojíš a řeve na tebe 200 lidí. Potřebuješ trochu upustit páru.

Tento rozhovor půjde do univerzitních novin, můžete nám tedy říct, jací jste vy byli studentí?

David: Já jsem byl teda hroznej flákač, mě škola vůbec nebavila. Ale jinak mám učňák.

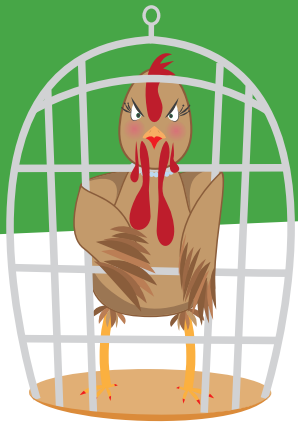
Honza: Já mám taky učňák. Dostával jsem se tam se čtyřkama, protože jsem školu moc nedával. Z čehož měla moje maminka, učitelka, radost. Ale je fakt, že na učňáku v prváku to bylo dobrý, to jsem šel s vyznamenáním. Ve druháku mě posadili do poslední lavice k takovému sígrovi, tam jsem začal kouřit, začal jsem nosit dvojky z chování a na nástavbu už mě nevzali.

David: My jsme spíš asi pracanti. Já jsem nebyl zlobivej, já jsem jenom do té školy nechodil. V prváku jsem měl 200 neomluvenejch hodin za první pololetí. Mě škola vůbec nebavila, těšil jsem se, až v 17 nastoupím do práce, a od té doby makám.

Na závěr si nemůžu odpustit naši tradiční otázku. Jaký je váš názor na klecový chov drůbeže?

Honza: To je zbytečná otázka, ne? Když tě někdo zavře do klece, jak se budeš cítit? Mně to vadí, ne že by mě to nějak hrozně moc interesovalo, ale vadí mi to.

David: Já se musím přiznat, že jsem nad tím přemýšlel, že je mi to úplně jedno. Hlavně si myslím, že i těm slepicím je to jedno. Četl jsem o tom hromadu názorů a půlka názorů proti je kvůli tomu, že mají ty slepice horší maso. Což ale nebere ohledy na ty slepice. Půlka zase říká, že je to špatný pro ty slepice, ale jak jsem říkal, tak myslím, že jim to je šumák. Slepice má prostě zapotřebí snášet vejce. Když jsem byl malej, babička měla slepice a ty slepice vždycky jenom seděly na bidýlku a koukaly na mě. Takže asi tak.

SVOBODU SLEPICÍM!

LEGENDA O OTÁZCE KLECOVÉHO CHOVU

Naše médium již od svého počátku, kdy začalo informovat o dění na Cěčku a v jeho okolí, pokládá na konci každého rozhovoru standardní, zásadní a pro mnohé stále překvapující otázku: „Co si myslíte o klecovém chovu drůbeže?“ Jen těžko najdete na našich stránkách rozhovor bez tohoto závěrečného dotazu. Kde se ale otázka vylihlá a proč? Raději nechtějte vědět!

Dnes se to zdá velmi dávno, ale v roce 2009 dva zemědělství prváci, liči a zcestovalci (dnes již hrdí inženýři) slátávali dohromady první koncept podoby zemědělských univerzitních novin. Celý projekt se rodil střídavě na Cěčku a během přednášek, kdy času bylo nazbyt a fantazie mohla pracovat. Tehdy při předmětu Chov zvířat I (na PEF na IT oboru, dodávám pro potvrzení oné, dnes již překonané absurdity) tito dva studenti řešili, že některé světové magazíny mají jednu stálou, kontrolní otázku v každém interview a že by bylo více než příhodné, najít pro ikonu, kterou se jejich noviny měly stát, něco podobného. Otázku, která dělí lidi. Otázku, která dokáže ukázat charakter člověka. Otázku, na kterou se dá odpovědět s grácií a vtipem, stejně tak jako dvouhodinovou přednáškou. A zároveň něčím, co nikdo nečeká. A co bude všechny zajímat, až na to budou odpovídat slavné osobnosti.

Když vyvstala tato otázka v hlavách dvou, poloospalých, ale zapálených studentů, tak je po mnoha minutách usilovného přemýšlení přemohl přítomný okamžik a oni zase na chvilku spadli do školní lavice a pozornost upřeli

na přednášku. A její téma? Klecový chov drůbeže. Oba se na sebe podívali se stejným nápadem v hlavě a být to v americkém filmu podobnému The Social Network, jistě by se spěchem opustili přednášku a někam by nadšeně běželi v žabkách nápad implementovat. Žijeme ale v reálném světě, a tak si pouze vítězoslavně schrupli na lavici.

Vize byla jasná. Zjistit, co si o klecovém chovu drůbeže myslí celebrity, vrcholoví politici, podnikatelé a významní lidé. Ovšem realita tehdy byla jiná a s těmito otázkami se muselo začít od piky. „Karlosi, máme na tebe otázku,“ zaznělo hned u výčepu, když Maso a Jirka vstoupili na Cěčko... a začala legenda.

To byl rok 2009. Dnes na iZUN najdete odpovědi lidí, jako je Jarek Nohavica, Jiří Macháček, Tomáš Klus, Michal Malátný, současný ministr financí, knížat (Schwarzenberga i Závíše), rektorů i nejlepších sportovců světa. Můžeme si tiše poblahopřát - mise splněna.

VK

Tomáš Klus

Já jsem proti klecím obecně. Myslím si, že by se klece měly zrušit nejen u drůbeže, ale i u lidí. Není dobré držet lidi v klecích a vlastně ani slepice ne, takže zrušte klece.

Veronika Žilková

Já bych se nad osudama slepic zase tolik nedojovala, protože to jsou slepice, které už po několik generací žijí v klecích. Zeptejme se těch slepic, jestli jim to v té kleci vůbec vadí. Třeba jsou už takhle spokojené a nechtěly by na současném stavu nic měnit.

Jiří Macháček

Klecový chov drůbeže, proč ne. Ale zase na druhou stranu je třeba si uvědomit negativa. A to je horší kvalita masa. Ale zase na druhou stranu i bydlení na kolečkách nebo na sídlištích se tomu hodně podobá, takže je to spíš o otázce rovnoprávnosti mezi lidmi a zvířaty.

Agáta Hanychová

No... jsem ráda, že nejsem slepice!

Jan Kalina (zpěvák 100 zvířat)

No, jakej může bejt můj názor. Moje žena je z Tisovky, to je malá vesnička u Litomyšle, a můj tchán, který je povoláním kovář, má asi tři metry a sto padesát kilo svalů, pěstuje slepice, které mu tam prostě běhají volně. A světlá se mi, že slepice už jsou tak zblblý, že už ani nepotřebují kohouta. Nekecám. Takže když z nich chceš vajíčko, přišlápneš jim jen pohorkou zadek, ony mají orgasmus a udělají vajíčko. Ne kuře, ale vajíčko udělají. Teď jsme se o tom bavili o Velikonocích. Já bych teda byl mnohem radši, aby všechny slepice měly tenhle zážitek s botou mého tchána, než aby žily v nějakých za*ranejch klíčkách. Co bys taky jiného chtěl od kapely s názvem Sto zvířat.

Pepa Bolan (hudebník z Mandrage)

Já si nemyslím, že je to případ jenom slepic, ale týká se to obecně všech zvířat. Ty vole, ale jsem rád, že ses mě na to zeptal, protože na tohle se mě ještě nikdo nezeptal. Já teda nejsem vegetarián a maso mám strašně rád a nedovedu si představit, že bych maso někdy nejedl. Dost mě to se*e a vždycky jsem se na tohle téma chtěl vyjádřit a neměl jsem možnost. Fakt nesnáším ty velkostatky, JZD nebo já nevím, kde se to pěstuje, kde se k těm zvířatům chovají fakt hrozně. Od jezení masa mě to asi neodradí, ale tohle bych fakt zrušil!

ZEMĚDĚLSKÉ HRÁTKY

Jsi suchdolským mazákem?

Každý z Vás tráví na Suchdole, konkrétně na ČZU, spoustu času. Vnímáte ale vůbec věci kolem sebe? Zkuste si náš test s názvem „Jsi suchdolských mazákem?“, ať zjistíte, kolik toho o Suchdole a své škole opravdu víte.

1. Kolik je míst k sezení v kloubovém autobusu na lince 107?

- a) 50
- b) 42
- c) 38

2. Jak se jmenuje pojízdné občerstvení cestou na zastávku Zemědělská univerzita?

- a) Barbora
- b) Jana
- c) Eva

3. Kolik očí mají dohromady krávy ve stájích ČZU?

- a) 6
- b) 5
- c) 50

4. Jak se jmenuje sládek suchdolského pivovaru?

- a) Ladislav Chládek
- b) Ladislav Mládek
- c) Ladislav Drábek

5. Kde v areálu do loňského roku stála telefonní budka?

- a) Před kolejí JIH
- b) Před menzou
- c) Před SIC

6. Co je na banneru v patře Kruhové haly v areálu ČZU?

- a) Obraz rektora ČZU
- b) Traktor Zetor 8441
- c) Osevní mlátička John Deere řady C

7. Kolik je na ČZU děkanů?

- a) 7
- b) 6
- c) 11

8. Od kolika do kolika má otevřeno restaurace Na Farmě?

- a) 10:00 – 23:00
- b) 10:30 – 22:30
- c) 10:30 – 23:00

9. Na kolika místech v areálu ČZU si můžete koupit pivo?

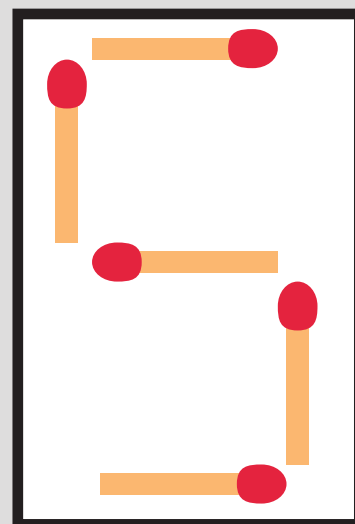
- a) 15
- b) 12
- c) 5

10. Co je napsané na plotu u ovcí za lesnickou fakultou?

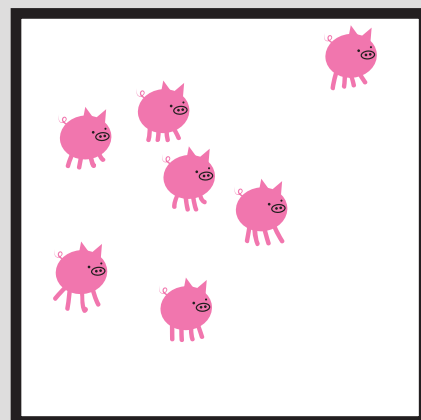
- a) Nekrmte ovce!
- b) Nekrmte ovce čerstvým pečivem!
- c) Nehlad'te ovce!

Potrapte si hlavy s hlavolamy

Na obrázku vidíte ze sirek napsanou číslici pět. Dokážete přemístit sirky tak, aby vznikla číslice šestnáct? Přemístit můžete libovolný počet sirek, ale žádnou nesmíte rozlomit.

Na obrázku vidíte několik prasátek v ohradě. Dokážete pomoci tři rovných čar rozdělit prasátka tak, aby bylo každé prasátko v samostatné ohradě?

Vyhodnocení:

10 – 8 správných odpovědí

Jsi suchdolským mazákem! Je jasné, že máš Suchdol prozkoumaný křížem krážem. Zjištění podrobností o místě, kde trávíš svůj čas, ti nedělá vůbec žádný problém. Jen tak dál.

7 – 5 správných odpovědí

Suchdolským mazákem tě označit zatím nelze. Zkus na sobě ještě zapracovat. Stačí k tomu více pozorování věcí a míst kolem sebe cestou do školy či cestou na oběd na ČZU. Držíme palce.

4 – 0 správných odpovědí

Do suchdolského mazáka máš opravdu daleko! Je vidět, že si školu vždy chceš rychle odbít a nestrávit na Suchdole více času, než je nutné. Zkus se po areálu a okolí alespoň jednou porozhlédnout. Určitě ti to jen prospěje.

Správné odpovědi: 1. b), 2. c), 3. a), 4. a), 5. b), 6. c), 7. b), 8. c), 9. a), 10. b)

DOJTE S NÁMI INFORMACE

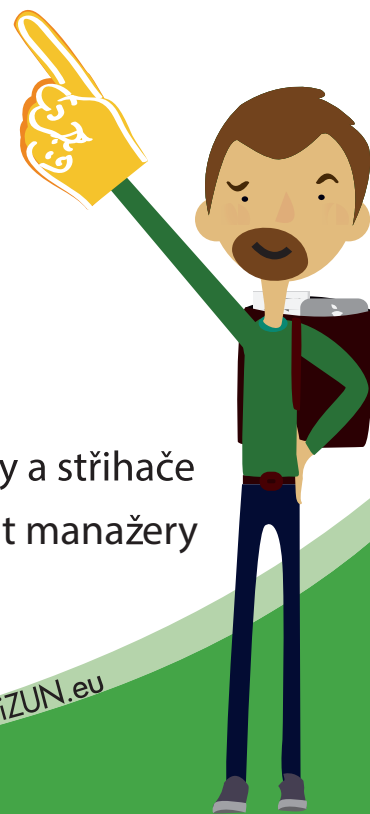
a buďte v centru dění

HLEDÁME

- ◆ Redaktory
- ◆ Grafiky
- ◆ Korektory
- ◆ Fotografy
- ◆ Organizátory
- ◆ Kameramany a střihače
- ◆ Webdesignery
- ◆ Programátory
- ◆ PR a Account manažery

Napište nám na nabor@izun.eu

Více na facebooku a www.iZUN.eu

INZERCE

Energy lives here™

ExxonMobil

Jobs and Careers in the Czech Republic

Exxon Mobil Corporation operates a network of Business Support Centers around the world that support our global operations and customers and is seeking qualified candidates for the Business Support Center in Prague.

The Prague Business Support Center (BSC) was established in 2004 under a new entity, ExxonMobil Business Support Center Czechia s.r.o. As part of one of the world's largest corporations, we serve the affiliates in multiple languages.

Departments

- Accounts Payable
- Credit
- Customer Service and Logistics
- Procurement
- Enabling Functions

Please apply to exxonmobil.cz

Mobil **Esso**
ExxonMobil Brands